

Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

C 19

Ediția în limba română

Comunicări și informări

Anul 64

18 ianuarie 2021

Cuprins

IV Informări

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

2021/C 19/01 Ultimele publicații ale Curții de Justiție a Uniunii Europene în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* . . . 1

V Anunțuri

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

Curtea de Justiție

2021/C 19/02 Cauza C-809/18 P: Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 11 noiembrie 2020 – Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală/John Mills Ltd, Jerome Alexander Consulting Corp. [Recurs – Marcă a Uniunii Europene – Regulamentul (CE) nr. 207/2009 – Procedură de opoziție – Motiv relativ de refuz – Articolul 8 alineatul (3) – Domeniu de aplicare – Identitate sau similitudine a mărcii solicitate cu marca anterioară – Marca Uniunii Europene verbală MINERAL MAGIC – Cerere de înregistrare formulată de agentul sau reprezentantul titularului mărcii anterioare – Marca națională verbală anterioară MAGIC MINERALS BY JEROME ALEXANDER] 2

2021/C 19/03 Cauza C-42/19: Hotărârea Curții (Camera întâi) din 12 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Sonaecom SGPS SA/Autoridade Tributária e Aduaneira [Trimitere preliminară – Taxa pe valoarea adăugată (TVA) – A șasea directivă 77/388/CEE – Articolul 4 – Noțiunea de „persoană impozabilă” – Holding mixt – Articolul 17 – Drept de deducere a TVA-ului achitat în amonte – TVA achitat în amonte de un holding mixt pentru servicii de consultanță privind prospectarea pieței în vederea eventualei achiziții de participații în cadrul altor societăți – Abandonarea proiectelor de achiziție – TVA-ul achitat în amonte pentru un comision bancar referitor la organizarea și structurarea unui împrumut obligatar destinat să doteze filialele cu mijloacele necesare pentru efectuarea de investiții – Investiții nerealizate] 3

RO

2021/C 19/04	Cauza C-61/19: Hotărârea Curții (Camera a doua) din 11 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunalul București – România) – Orange România SA/Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP) [Trimitere preliminară – Directiva 95/46/CE – Articolul 2 litera (h) și articolul 7 litera (a) – Regulamentul (UE) 2016/679 – Articolul 4 punctul 11 și articolul 6 alineatul (1) litera (a) – Prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private – Colectarea și stocarea copiilor actelor de identitate de către un furnizor de servicii de telecomunicații mobile – Noțiunea de „consimțământ” al persoanei vizate – Manifestare de voință liberă, specifică și informată – Declarație de consimțământ prin intermediul unei căsuțe care trebuie bifată – Semnarea contractului de către persoana vizată – Sarcina probei]	4
2021/C 19/05	Cauza C-287/19: Hotărârea Curții (Camera întâi) din 11 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Oberster Gerichtshof – Austria) – DenizBank AG/Verein für Konsumenteninformation [Trimitere preliminară – Protecția consumatorilor – Directiva (UE) 2015/2366 – Servicii de plată pe piața internă – Articolul 4 punctul 14 – Noțiunea de instrument de plată – Carduri bancare multifuncționale personalizate – Funcție de comunicare în câmp apropiat (NFC) – Articolul 52 punctul 6 litera (a) și articolul 54 alineatul (1) – Informații care trebuie furnizate utilizatorului – Modificarea condițiilor unui contract-cadru – Acceptare tacită – Articolul 63 alineatul (1) literele (a) și (b) – Drepturi și obligații legate de serviciile de plată – Derogare pentru instrumentele de plată cu valoare scăzută – Condiții de aplicare – Instrument de plată care nu poate fi blocat – Instrument de plată utilizat anonim – Limitarea în timp a efectelor hotărârii]	5
2021/C 19/06	Cauza C-300/19: Hotărârea Curții (Camera întâi) din 11 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona – Spania) – UQ/Marclean Technologies, S.L.U. [Trimitere preliminară – Politica socială – Concedieri colective – Directiva 98/59/CE – Articolul 1 alineatul (1) primul paragraf litera (a) – Noțiunea de „concediere colectivă” – Modalități de calcul al numărului de concedieri – Perioada de referință care trebuie luată în considerare]	6
2021/C 19/07	Cauza C-382/19 P: Hotărârea Curții (Camera a opta) din 12 noiembrie 2020 – Ralph Pethke/Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) [Recurs – Funcție publică – Funcționari – Reorganizare internă a serviciilor Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) – Schimbarea repartizării – Articolul 7 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene – Sancțiune deghizată – Interesul serviciului – Echivalența posturilor – Obligația de motivare – Denaturarea faptelor – Hărțuire morală – Articolul 12a din Statutul funcționarilor Uniunii Europene]	6
2021/C 19/08	Cauza C-427/19: Hotărârea Curții (Camera întâi) din 12 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Sofiyski rayon sad – Bulgaria) – „Bulstrad Vienna Insurance Group” AD/Olympic Insurance Company Ltd (Trimitere preliminară – Directiva 2009/138/CE – Articolul 274 – Legea aplicabilă procedurii de lichidare a întreprinderilor de asigurare – Retragera autorizației unei societăți de asigurare – Desemnarea unui lichidator provizoriu – Noțiunea de „decizie de a deschide procedurile de lichidare în ceea ce privește o întreprindere de asigurare” – Lipsa unei hotărâri judecătorești de deschidere a procedurii de lichidare în statul membru de origine – Suspendarea procedurilor jurisdicționale în privința întreprinderii de asigurare în cauză în celelalte state membre decât statul membru de origine al acesteia)	7
2021/C 19/09	Cauza C-433/19: Hotărârea Curții (Camera întâi) din 11 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Oberster Gerichtshof – Austria) – Ellmes Property Services Limited/SP [Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 – Competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială – Articolul 24 punctul 1 – Competență exclusivă în materia drepturilor reale imobiliare – Articolul 7 punctul 1 litera (a) – Competență specială în materie contractuală – Acțiune judiciară a unui coproprietar având ca obiect încetarea utilizării în scopuri turistice, de către un alt coproprietar, a unui bun imobil aflat în coproprietate]	8

2021/C 19/10	Cauza C-446/19 P: Hotărârea Curții (Camera a opta) din 12 noiembrie 2020 – Stephan Fleig/Serviciul European de Acțiune Externă [Recurs – Funcție publică – Agenți contractuali – Serviciul European de Acțiune Externă (SEAE) – Articolul 47 litera (c) punctul (i) din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene – Rezilierea unui contract pe perioadă nedeterminată – Boală profesională – Ruperea legăturii de încredere – Dreptul la un proces echitabil – Articolul 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Obligația de solitudine – Articolele 30 și 41 din Carta drepturilor fundamentale – Denaturarea faptelor – Întinderea controlului jurisdicțional]	9
2021/C 19/11	Cauza C-676/19 P: Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 12 noiembrie 2020 – Bruno Gollnisch/Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene (Recurs – Drept instituțional – Parlamentul European – Normele privind cheltuielile și indemnizațiile deputaților în Parlamentul European – Indemnizație de asistență parlamentară – Recuperarea sumelor plătite în mod necuvenit – Efectele unei hotărâri a Curții)	9
2021/C 19/12	Cauza C-734/19: Hotărârea Curții (Camera a opta) din 12 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunalul București – România) – ITH Comercial Timișoara SRL/Agencia Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Sector 1 a Finanțelor Publice [Trimitere preliminară – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Deducerea taxei achitate în amonte – Abandonarea activității prevăzute inițial – Regularizarea deducerilor TVA-ului achitat în amonte – Activitate imobiliară]	10
2021/C 19/13	Cauza C-796/19: Hotărârea Curții (Camera a zecea) din 12 noiembrie 2020 – Comisia Europeană/Republica Austria [Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru – Directiva 2007/59/CE – Certificarea mecanicilor de locomotivă – Articolul 3 litera (a) – Autoritate națională competentă – Directiva 2004/49/CE – Articolul 16 alineatul (1) – Autoritate de siguranță – Desemnarea mai multor autorități]	10
2021/C 19/14	Cauza C-842/19: Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 12 noiembrie 2020 – Comisia Europeană/Regatul Belgiei [Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat – Hotărâre a Curții prin care se constată o încălcare – Neexecutare – Libera circulație a capitalurilor – Articolul 63 TFUE – Incompatibilitatea dispozițiilor fiscale belgiene referitoare la veniturile din proprietăți imobiliare situate în străinătate – Articolul 260 alineatul (2) TFUE – Cerere de impunere a unei penalități cu titlu cominatoriu și a unei sume forfetare]	11
2021/C 19/15	Cauza C-41/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Gericht Erster Instanz Eupen (Belgia) la 28 ianuarie 2020 – DQ/Wallonische Region	12
2021/C 19/16	Cauza C-42/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Gerichts Erster Instanz Eupen (Belgia) la 28 ianuarie 2020 – FS/Wallonische Region	12
2021/C 19/17	Cauza C-43/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Gericht Erster Instanz Eupen (Belgia) la 28 ianuarie 2020 – HU/Wallonische Region	13
2021/C 19/18	Cauza C-173/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Consiglio di Stato (Italia) la 23 aprilie 2020 – AZ, BY, CX, DW, EV, FU, GJ/Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia	14
2021/C 19/19	Cauza C-338/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Polonia) la 22 iulie 2020 – Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty/D.P.	15
2021/C 19/20	Cauza C-488/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polonia) la 2 octombrie 2020 – Delfarma Sp. z o.o./Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych	16

2021/C 19/21	Cauza C-500/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Oberster Gerichtshof (Austria) la 6 octombrie 2020 – ÖBB-Infrastruktur Aktiengesellschaft/Lokomotion Gesellschaft für Schienentraktion mbH	16
2021/C 19/22	Cauza C-513/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) la 13 octombrie 2020 – Autoridade Tributária e Aduaneira/Termas Sulfurosas de Alcafache SA	17
2021/C 19/23	Cauza C-514/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesarbeitsgericht (Germania) la 13 octombrie 2020 – DS/Koch Personaldienstleistungen GmbH	18
2021/C 19/24	Cauza C-518/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesarbeitsgericht (Germania) la 16 octombrie 2020 – XP/St. Vincenz-Krankenhaus GmbH	18
2021/C 19/25	Cauza C-519/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Hannover (Germania) la 15 octombrie 2020 – K	19
2021/C 19/26	Cauza C-536/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Lituania) la 22 octombrie 2020 – UAB Tiketa/M. Š., VšĮ Baltic Music	20
2021/C 19/27	Cauza C-537/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesfinanzhof (Germania) la 21 octombrie 2020 – L Fund/Finanzamt D	21
2021/C 19/28	Cauza C-541/20: Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Lituania/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene	21
2021/C 19/29	Cauza C-542/20: Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Lituania/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene	23
2021/C 19/30	Cauza C-543/20: Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Bulgaria/Parlamentul European și Consiliul	25
2021/C 19/31	Cauza C-544/20: Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Bulgaria/Parlamentul European și Consiliul	26
2021/C 19/32	Cauza C-545/20: Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Bulgaria/Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene	27
2021/C 19/33	Cauza C-546/20: Acțiune introdusă la data de 23 octombrie 2020 – România / Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene	28
2021/C 19/34	Cauza C-547/20: Acțiune introdusă la data de 23 octombrie 2020 – România / Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene	30
2021/C 19/35	Cauza C-548/20: Acțiune introdusă la data de 23 octombrie 2020 – România / Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene	31
2021/C 19/36	Cauza C-549/20: Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Cipru/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene	33
2021/C 19/37	Cauza C-550/20: Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Cipru/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene	34
2021/C 19/38	Cauza C-551/20: Acțiune introdusă la 26 octombrie 2020 – Republica Ungaria/Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene	35
2021/C 19/39	Cauza C-552/20: Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Malta/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene	37

2021/C 19/40	Cauza C-553/20: Acțiune introdusă la 26 octombrie 2020 – Republica Polonă/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene	38
2021/C 19/41	Cauza C-554/20: Acțiune introdusă la 26 octombrie 2020 – Republica Polonă/Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene	39
2021/C 19/42	Cauza C-555/20: Acțiune introdusă la 26 octombrie 2020 – Republica Polonă/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene	41
2021/C 19/43	Cauza C-562/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Administratīvā rajona tiesa (Letonia) la 28 octombrie 2020 – SIA „Rodl & Partner”/Valsts ieņēmumu dienests	42
2021/C 19/44	Cauza C-564/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Supreme Court (Irlanda) la 21 octombrie 2020 – PF, MF/Minister for Agriculture Food and the Marine, Sea Fisheries Protection Authority . . .	43
2021/C 19/45	Cauza C-565/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Köln (Germania) la 29 octombrie 2020 – DS/Deutsche Lufthansa AG	44
2021/C 19/46	Cauza C-567/20: Cerere de decizie preliminară introdusă de Općinski građanski sud u Zagrebu (Croatia) la 29 octombrie 2020 – A. H./Zagrebačka banka d.d.	44
Tribunalul		
2021/C 19/47	Cauza T-735/18: Hotărârea Tribunalului din 18 noiembrie 2020 – Aquind/ACER [„Energie – Articolul 17 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 – Decizie a ACER prin care se respinge o cerere de derogare referitoare la noi interconexiuni electrice – Cale de atac introdusă la Comisia de apel a ACER – Intensitatea controlului”]	46
2021/C 19/48	Cauza T-377/19: Hotărârea Tribunalului din 18 noiembrie 2020 – Topcart/EUIPO – Carl International (TC CARL) [„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de opoziție – Cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene verbale TC CARL – Marca națională figurativă anterioară CARL TOUCH – Motiv relativ de refuz – Risc de confuzie – Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001]”]	46
2021/C 19/49	Cauza T-378/19: Hotărârea Tribunalului din 18 noiembrie 2020 – Topcart/EUIPO – Carl International (TC CARL) [„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de opoziție – Cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene verbale TC CARL – Marca națională figurativă anterioară CARL TOUCH – Motiv relativ de refuz – Risc de confuzie – Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001]”]	47
2021/C 19/50	Cauza T-21/20: Hotărârea Tribunalului din 18 noiembrie 2020 – LG Electronics/EUIPO – Staszewski (K7) [„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de opoziție – Cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene verbale K7 – Marca Uniunii Europene verbală anterioară k7 – Motiv relativ de refuz – Risc de confuzie – Similitudinea produselor – Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001”]	48
2021/C 19/51	Cauza T-571/17: Ordonanța Tribunalului din 13 noiembrie 2020 – UG/Comisia [„Funcție publică – Agenți contractuali – Contract pe perioadă nedeterminată – Articolul 47 litera (c) punctul (i) din RAA – Reziliere cu acordarea unui preaviz – Acord privind cuantumul despăgubirii pentru prejudiciu – Ne pronunțare asupra fondului”]	48
2021/C 19/52	Cauza T-827/19: Ordonanța Tribunalului din 30 octombrie 2020 – Gáspár/Comisia [„Acțiune în anulare – Funcție publică – Transferul drepturilor de pensie naționale – Reclamație introdusă după expirarea termenului de trei luni prevăzut la articolul 90 alineatul (2) din statut – Inexistența unei erori scuzabile – Inadmisibilitate vădită”]	49

2021/C 19/53	Cauza T-32/20: Ordonanța Tribunalului din 19 noiembrie 2020 – Buxadé Villalba și alții/Parlamentul („Acțiune în anulare – Drept instituțional – Membru al Parlamentului – Luare la cunoștință de către Parlament de alegerea ca deputați europeni a doi aleși spanioli – Calitate procesuală activă a altor trei deputați europeni – Lipsa afectării directe – Cerere prin care se urmărește obținerea unei hotărâri declarative – Acțiune în parte vădit inadmisibilă și în parte introdusă în fața unei instanțe vădit incompetente să se pronunțe cu privire la aceasta”)	49
2021/C 19/54	Cauza T-163/20: Ordonanța Tribunalului din 29 octombrie 2020 – Isopix/Parlamentul („Acțiune în anulare și în despăgubire – Contracte de achiziții publice de servicii – Procedură de cerere de ofertă – Prestare de servicii fotografice – Respingerea ofertei unui ofertant și atribuirea contractului unui alt ofertant – Anularea procedurii de atribuire a unui contract – Dispariția parțială a obiectului litigiului – Nepronunțare asupra fondului – Somație – Acțiune formulată în parte în fața unei instanțe vădit incompetente să o soluționeze”)	50
2021/C 19/55	Cauza T-257/20: Ordonanța Tribunalului din 17 noiembrie 2020 – González Calvet/SRB [„Acțiune în anulare – Politică economică și monetară – Mecanism unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții (MUR) – Decizie prin care se refuză acordarea unei compensații financiare acționarilor și creditorilor interesați – Încălcarea cerințelor de formă – Articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură – Inadmisibilitate vădită”]	51
2021/C 19/56	Cauza T-383/20: Ordonanța Tribunalului din 5 noiembrie 2020 – Moloko Beverage/EUIPO – Nexus Liquids (moloko) („Marcă a Uniunii Europene – Procedură de declarare a nulității – Retragerea cererii de declarare a nulității – Nepronunțare asupra fondului”)	52
2021/C 19/57	Cauza T-451/20 R: Ordonanța președintelui Tribunalului din 29 octombrie 2020 – Facebook Ireland/Comisia [„Măsuri provizorii – Concurență – Cerere de informații – Articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 – Cerere de măsuri provizorii – Urgență – Fumus boni juris – Evaluarea comparativă a intereselor”]	52
2021/C 19/58	Cauza T-452/20 R: Ordonanța președintelui Tribunalului din 29 octombrie 2020 – Facebook Ireland/Comisia [„Măsuri provizorii – Concurență – Cerere de informații – Articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 – Cerere de măsuri provizorii – Urgență – Fumus boni juris – Evaluarea comparativă a intereselor”]	53
2021/C 19/59	Cauza T-609/20: Acțiune introdusă la 30 septembrie 2020 – LA International Cooperation/Comisia	54
2021/C 19/60	Cauza T-632/20: Acțiune introdusă la 15 octombrie 2020 – OG/AEA	56
2021/C 19/61	Cauza T-641/20: Acțiune introdusă la 20 octombrie 2020 – Leonine Distribution/Comisia	57
2021/C 19/62	Cauza T-650/20: Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – NU/EUIPO	58
2021/C 19/63	Cauza T-654/20: Acțiune introdusă la 27 octombrie 2020 – Silex/Comisia Europeană și EASME	59
2021/C 19/64	Cauza T-661/20: Acțiune introdusă la 30 octombrie 2020 – NV/eu-LISA	60
2021/C 19/65	Cauza T-670/20: Acțiune introdusă la 9 noiembrie 2020 – Sam McKnight/EUIPO – Carolina Herrera (COOL GIRL)	61
2021/C 19/66	Cauza T-673/20: Acțiune introdusă la 11 noiembrie 2020 – Celler Lagravera/EUIPO – Cyclic Beer Farm, SL (Cíclic)	62
2021/C 19/67	Cauza T-675/20: Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2020 – Leonardo/Frontex	62
2021/C 19/68	Cauza T-679/20: Acțiune introdusă la 13 noiembrie 2020 – Dr. August Wolff/EUIPO – Combe International (Vagisan)	63
2021/C 19/69	Cauza T-680/20: Acțiune introdusă la 11 noiembrie 2020 – Novelis/Comisia	64

2021/C 19/70	Cauza T-681/20: Acțiune introdusă la 13 noiembrie 2020 – OC/SEAE	65
2021/C 19/71	Cauza T-682/20: Acțiune introdusă la 16 noiembrie 2020 – Legero Schuhfabrik/EUIPO – Rieker Schuh (Schuhwaren)	65
2021/C 19/72	Cauza T-683/20: Acțiune introdusă la 16 noiembrie 2020 – Legero Schuhfabrik/EUIPO – Rieker Schuh (Schuhwaren)	66
2021/C 19/73	Cauza T-684/20: Acțiune introdusă la 16 noiembrie 2020 – Legero Schuhfabrik/EUIPO – Rieker Schuh (Schuhwaren)	67
2021/C 19/74	Cauza T-687/20: Acțiune introdusă la 16 noiembrie 2020 – Jinan Meide Casting și alții/Comisia . .	68
2021/C 19/75	Cauza T-688/20: Acțiune introdusă la 16 de noiembrie 2020 – Freshly Cosmetics/EUIPO – Misiego Blázquez (IDENTY BEAUTY)	69
2021/C 19/76	Cauza T-692/20: Acțiune introdusă la 18 noiembrie 2020 – Iliad Italia/Comisia	70
2021/C 19/77	Cauza T-693/20: Acțiune introdusă la 5 noiembrie 2020 – Hansol Paper/Comisia	71
2021/C 19/78	Cauza T-110/18: Ordonanța Tribunalului din 28 octombrie 2020 – Grange Backup Power/Comisia .	71
2021/C 19/79	Cauza T-741/18: Ordonanța Tribunalului din 23 octombrie 2020 – ZZ/BCE	72
2021/C 19/80	Cauza T-222/20: Ordonanța Tribunalului din 27 octombrie 2020 – CH și CN/Parlamentul	72
2021/C 19/81	Cauza T-490/20: Ordonanța Tribunalului din 27 octombrie 2020 – CH și CN/Parlamentul	72

IV

*(Informări)*INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE
UNIUNII EUROPENE

CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

Ultimele publicații ale Curții de Justiție a Uniunii Europene în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*
(2021/C 19/01)

Ultima publicație

JO C 9, 11.1.2021

Publicații anterioare

JO C 443, 21.12.2020

JO C 433, 14.12.2020

JO C 423, 7.12.2020

JO C 414, 30.11.2020

JO C 399, 23.11.2020

JO C 390, 16.11.2020

Aceste texte sunt disponibile pe
EUR-Lex: <https://eur-lex.europa.eu>

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 11 noiembrie 2020 – Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală/John Mills Ltd, Jerome Alexander Consulting Corp.

(Cauza C-809/18 P) ⁽¹⁾

[Recurs – Marcă a Uniunii Europene – Regulamentul (CE) nr. 207/2009 – Procedură de opoziție – Motiv relativ de refuz – Articolul 8 alineatul (3) – Domeniu de aplicare – Identitate sau similitudine a mărcii solicitate cu marca anterioară – Marca Uniunii Europene verbală MINERAL MAGIC – Cerere de înregistrare formulată de agentul sau reprezentantul titularului mărcii anterioare – Marca națională verbală anterioară MAGIC MINERALS BY JEROME ALEXANDER]

(2021/C 19/02)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (reprezentant: A. Lukošūtė, agent)

Celelalte părți din procedură: John Mills Ltd (reprezentant S. Malynicz QC), Jerome Alexander Consulting Corp.

Dispozitivul

- 1) Anulează Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 15 octombrie 2018, John Mills/EUIPO – Jerome Alexander Consulting (MINERAL MAGIC) (T-7/17, EU:T:2018:679).
- 2) Respinge acțiunea în cauza T-7/17, introdusă de John Mills Ltd împotriva Deciziei Camerei întâi de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) din 5 octombrie 2016 (cauza R 2087/2015-1).
- 3) John Mills Ltd suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) în cadrul prezentului recurs și al procedurii în fața Tribunalului, precum și pe cele efectuate de Jerome Alexander Consulting Corp. în cadrul procedurii în fața Tribunalului.

⁽¹⁾ JO C 148, 29.4.2019.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 12 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Sonaecom SGPS SA/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Cauza C-42/19) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Taxa pe valoarea adăugată (TVA) – A șasea directivă 77/388/CEE – Articolul 4 – Noțiunea de „persoană impozabilă” – Holding mixt – Articolul 17 – Drept de deducere a TVA-ului achitat în amonte – TVA achitat în amonte de un holding mixt pentru servicii de consultanță privind prospectarea pieței în vederea eventualei achiziții de participații în cadrul altor societăți – Abandonarea proiectelor de achiziție – TVA-ul achitat în amonte pentru un comision bancar referitor la organizarea și structurarea unui împrumut obligatar destinat să doteze filialele cu mijloacele necesare pentru efectuarea de investiții – Investiții nerealizate]

(2021/C 19/03)

Limba de procedură: portugheza

Instanța de trimitere

Supremo Tribunal Administrativo

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Sonaecom SGPS SA

Pârâtă: Autoridade Tributária e Aduaneira

Dispozitivul

- 1) Articolul 4 alineatele (1) și (2), precum și articolul 17 alineatele (1), (2) și (5) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare trebuie interpretate în sensul că un holding mixt a cărui intervenție în gestiunea filialelor sale este recurentă are dreptul să deducă taxa pe valoarea adăugată achitată în amonte pentru achiziționarea de servicii de consultanță privind prospectarea pieței realizată în vederea achiziționării de părți sociale într-o altă societate inclusiv atunci când în final această achiziție nu a avut loc.
- 2) Articolul 4 alineatele (1) și (2), precum și articolul 17 alineatele (1), (2) și (5) din A șasea directivă 77/388 trebuie interpretate în sensul că un holding mixt a cărui intervenție în gestiunea filialelor sale este recurentă nu are dreptul să deducă taxa pe valoarea adăugată achitată în amonte pentru comisionul plătit unei instituții de credit pentru organizarea și structurarea unui împrumut obligatar care era destinat efectuării de investiții într-un anumit sector atunci când aceste investiții în final nu au avut loc, iar capitalul obținut prin intermediul acestui împrumut a fost transferat integral societății-mamă a grupului sub forma unui împrumut.

⁽¹⁾ JO C 139, 15.4.2019.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 11 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunalul București – România) – Orange România SA/Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP)

(Cauza C-61/19) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Directiva 95/46/CE – Articolul 2 litera (h) și articolul 7 litera (a) – Regulamentul (UE) 2016/679 – Articolul 4 punctul 11 și articolul 6 alineatul (1) litera (a) – Prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private – Colectarea și stocarea copiilor actelor de identitate de către un furnizor de servicii de telecomunicații mobile – Noțiunea de „consimțământ” al persoanei vizate – Manifestare de voință liberă, specifică și informată – Declarație de consimțământ prin intermediul unei căsuțe care trebuie bifată – Semnarea contractului de către persoana vizată – Sarcina probei]

(2021/C 19/04)

Limba de procedură: româna

Instanța de trimitere

Tribunalul București

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Orange România SA

Pârâtă: Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP)

Dispozitivul

Articolul 2 litera (h) și articolul 7 litera (a) din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, precum și articolul 4 punctul 11 și articolul 6 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) trebuie interpretate în sensul că operatorului de date îi revine sarcina să demonstreze că persoana vizată și-a manifestat prin intermediul unui comportament activ consimțământul pentru prelucrarea datelor sale cu caracter personal și că aceasta a obținut în prealabil o informare cu privire la toate circumstanțele aferente acestei prelucrări, într-o formă inteligibilă și ușor accesibilă, precum și utilizând un limbaj clar și simplu, care să îi permită să determine cu ușurință consecințele acestui consimțământ, astfel încât să se garanteze că acesta este dat în deplină cunoștință de cauză. Un contract privind furnizarea de servicii de telecomunicații care conține o clauză potrivit căreia persoana vizată a fost informată și și-a dat consimțământul pentru colectarea, precum și pentru stocarea unei copii a actului său de identitate, în scop de identificare, nu este de natură să demonstreze că această persoană și-a dat în mod valabil consimțământul, în sensul acestor dispoziții, pentru această colectare și pentru această stocare

- atunci când căsuța care se referă la această clauză a fost bifată de operatorul de date anterior semnării acestui contract sau
- atunci când clauzele contractului menționat sunt de natură să inducă persoana vizată în eroare cu privire la posibilitatea de a încheia contractul în discuție în pofida refuzului de a-și da consimțământul pentru prelucrarea datelor sale sau
- atunci când libera alegere de a se opune acestei colectări și acestei stocări este afectată în mod nejustificat de acest operator prin cerința ca, pentru a refuza să își dea consimțământul, persoana vizată să completeze un formular suplimentar în care să fie menționat acest refuz.

⁽¹⁾ JO C 164, 13.5.2019.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 11 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Oberster Gerichtshof – Austria) – DenizBank AG/Verein für Konsumenteninformation

(Cauza C-287/19) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Protecția consumatorilor – Directiva (UE) 2015/2366 – Servicii de plată pe piața internă – Articolul 4 punctul 14 – Noțiunea de instrument de plată – Carduri bancare multifuncționale personalizate – Funcție de comunicare în câmp apropiat (NFC) – Articolul 52 punctul 6 litera (a) și articolul 54 alineatul (1) – Informații care trebuie furnizate utilizatorului – Modificarea condițiilor unui contract-cadru – Acceptare tacită – Articolul 63 alineatul (1) literele (a) și (b) – Drepturi și obligații legate de serviciile de plată – Derogare pentru instrumentele de plată cu valoare scăzută – Condiții de aplicare – Instrument de plată care nu poate fi blocat – Instrument de plată utilizat anonim – Limitarea în timp a efectelor hotărârii]

(2021/C 19/05)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberster Gerichtshof

Părțile din procedura principală

Reclamantă: DenizBank AG

Pârâtă: Verein für Konsumenteninformation

Dispozitivul

- 1) Articolul 52 punctul 6 litera (a) din Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE coroborat cu articolul 54 alineatul (1) din aceasta trebuie interpretat în sensul că reglementează informațiile și condițiile pe care trebuie să le furnizeze un prestator de servicii de plată care dorește să convină, cu utilizatorul serviciilor sale, asupra unei prezumții de acceptare privind modificarea, în conformitate cu modalitățile prevăzute de aceste dispoziții, a contractului-cadru pe care l-au încheiat, însă nu stabilește restricții în ceea ce privește calitatea utilizatorului sau tipul de clauze contractuale care pot face obiectul unui astfel de acord, fără a aduce totuși atingere, atunci când utilizatorul are calitatea de consumator, unui posibil control al caracterului abuziv al acestor clauze în raport cu dispozițiile Directivei 93/13/CEE din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii.
- 2) Articolul 4 punctul 14 din Directiva 2015/2366 trebuie interpretat în sensul că funcția de comunicare în câmp apropiat (Near Field Communication) cu care este dotat un card bancar multifuncțional personalizat și care permite efectuarea unor plăți cu valoare scăzută din contul bancar asociat acestui card constituie un „instrument de plată”, astfel cum este definit de această dispoziție.
- 3) Articolul 63 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2015/2366 trebuie interpretat în sensul că plata contactless cu o valoare scăzută prin intermediul funcției de comunicare în câmp apropiat (Near Field Communication) a unui card bancar multifuncțional personalizat constituie o utilizare „anonimă” a instrumentului de plată avut în vedere, în sensul acestei dispoziții derogatorii.
- 4) Articolul 63 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2015/2366 trebuie interpretat în sensul că un prestator de servicii de plată care intenționează să se prevaleze de derogarea prevăzută de această dispoziție nu poate să se limiteze să afirme că îi este imposibil să blocheze instrumentul de plată vizat sau să împiedice utilizarea ulterioară a acestuia, deși, având în vedere stadiul obiectiv al cunoștințelor tehnice disponibile, o astfel de imposibilitate nu poate fi stabilită.

⁽¹⁾ JO C 246, 22.7.2019.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 11 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona – Spania) – UQ/Marclean Technologies, S.L.U.

(Cauza C-300/19) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Politica socială – Concedieri colective – Directiva 98/59/CE – Articolul 1 alineatul (1) primul paragraf litera (a) – Noțiunea de „concediere colectivă” – Modalități de calcul al numărului de concedieri – Perioada de referință care trebuie luată în considerare]

(2021/C 19/06)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona

Părțile din procedura principală

Reclamant: UQ

Pârâtă: Marclean Technologies, S.L.U.

cu participarea: Ministerio Fiscal, Fondo de Garantía Salarial

Dispozitivul

Articolul 1 alineatul (1) primul paragraf litera (a) din Directiva 98/59/CE a Consiliului din 20 iulie 1998 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective trebuie interpretat în sensul că, pentru a aprecia dacă o concediere individuală contestată face parte dintr-o concediere colectivă, perioada de referință prevăzută la această dispoziție pentru a stabili existența unei concedieri colective trebuie calculată luând în considerare orice perioadă de 30 sau de 90 de zile consecutive în care a avut loc această concediere individuală și în care s-a produs cel mai mare număr de concedieri efectuate de angajator din unul sau mai multe motive, fără legătură cu persoana lucrătorului, în sensul aceleiași dispoziții.

⁽¹⁾ JO C 295, 2.9.2019.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 12 noiembrie 2020 – Ralph Pethke/Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

(Cauza C-382/19 P) ⁽¹⁾

[Recurs – Funcție publică – Funcționari – Reorganizare internă a serviciilor Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) – Schimbarea repartizării – Articolul 7 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene – Sancțiune deghizată – Interesul serviciului – Echivalența posturilor – Obligația de motivare – Denaturarea faptelor – Hărțuire morală – Articolul 12a din Statutul funcționarilor Uniunii Europene]

(2021/C 19/07)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurent: Ralph Pethke (reprezentant: H. Tettenborn, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (reprezentanți: A. Lukošūtė și B. Wägenbaur, avocați)

Dispozitivul

- 1) Respinge recursul.
- 2) Îl obligă pe domnul Ralph Pethke să suporte, pe lângă propriile cheltuieli, pe cele efectuate de Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO).

(¹) JO C 337, 7.10.2019.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 12 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Sofiyski rayonen sad – Bulgaria) – „Bulstrad Vienna Insurance Group” AD/Olympic Insurance Company Ltd

(Cauza C-427/19) (¹)

(Trimitere preliminară – Directiva 2009/138/CE – Articolul 274 – Legea aplicabilă procedurii de lichidare a întreprinderilor de asigurare – Retragera autorizației unei societăți de asigurare – Desemnarea unui lichidator provizoriu – Noțiunea de „decizie de a deschide procedurile de lichidare în ceea ce privește o întreprindere de asigurare” – Lipsa unei hotărâri judecătorești de deschidere a procedurii de lichidare în statul membru de origine – Suspendarea procedurilor jurisdicționale în privința întreprinderii de asigurare în cauză în celelalte state membre decât statul membru de origine al acesteia)

(2021/C 19/08)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Sofiyski rayonen sad

Părțile din procedura principală

Reclamantă: „Bulstrad Vienna Insurance Group” AD

Pârâtă: Olympic Insurance Company Ltd

Dispozitivul

- 1) Articolul 274 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/58/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2013, trebuie interpretat în sensul că decizia autorității competente de a retrage autorizația întreprinderii de asigurare în cauză și de a desemna un lichidator provizoriu nu poate constitui o „decizie de a deschide procedurile de lichidare în ceea ce privește o întreprindere de asigurare”, în sensul acestui articol, decât dacă dreptul statului membru de origine al acestei întreprinderi de asigurare prevede fie că lichidatorul provizoriu menționat este abilitat să realizeze activele întreprinderii de asigurare respective și să distribuie profiturile sale între creditorii acesteia, fie că retragerea autorizației aceleiași întreprinderi de asigurare are ca efect deschiderea automată a procedurii de lichidare, fără ca o decizie formală să trebuiască să fie adoptată în acest scop de o autoritate distinctă.
- 2) Articolul 274 din Directiva 2009/138, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/58, trebuie interpretat în sensul că, dacă nu sunt îndeplinite condițiile impuse pentru ca o decizie de retragere a autorizației unei întreprinderi de asigurare și de numire a unui lichidator provizoriu în privința acesteia să constituie o „decizie de a deschide procedurile de lichidare în ceea ce privește o întreprindere de asigurare”, în sensul acestui articol, articolul menționat nu conține o obligație a instanțelor din celelalte state membre de a aplica dreptul statului membru de origine al întreprinderii de asigurare în cauză, care prevede suspendarea oricărei proceduri jurisdicționale deschise în privința unei astfel de întreprinderi.

(¹) JO C 288, 26.8.2019.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 11 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Oberster Gerichtshof – Austria) – Ellmes Property Services Limited/SP

(Cauza C-433/19) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 – Competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială – Articolul 24 punctul 1 – Competență exclusivă în materia drepturilor reale imobiliare – Articolul 7 punctul 1 litera (a) – Competență specială în materie contractuală – Acțiune judiciară a unui coproprietar având ca obiect încetarea utilizării în scopuri turistice, de către un alt coproprietar, a unui bun imobil aflat în coproprietate]

(2021/C 19/09)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberster Gerichtshof

Părțile din procedura principală

Recurentă: Ellmes Property Services Limited

Intimat: SP

Dispozitivul

- 1) Articolul 24 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că o acțiune prin care un coproprietar al unui imobil urmărește să interzică unui alt coproprietar al acestui imobil să modifice, arbitrar și fără acordul celorlalți coproprietari, destinația bunului său aflat în coproprietate, astfel cum este prevăzută printr-un contract de coproprietate, trebuie considerată ca fiind o acțiune „în materie de drepturi reale imobiliare”, în sensul acestei dispoziții, cu condiția ca această destinație să fie opozabilă nu numai coproprietarilor imobilului respectiv, ci și erga omnes, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.
- 2) Articolul 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în ipoteza în care destinația unui bun imobil aflat în coproprietate prevăzută printr-un contract de coproprietate nu este opozabilă erga omnes, o acțiune prin care un coproprietar al unui imobil urmărește să interzică unui alt coproprietar al acestui imobil să modifice, arbitrar și fără acordul celorlalți coproprietari, respectiva destinație trebuie considerată ca fiind o acțiune „în materie contractuală”, în sensul acestei dispoziții. Sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, locul de executare a obligației care servește drept bază acestei acțiuni este cel în care este situat bunul respectiv.

⁽¹⁾ JO C 357, 21.10.2019.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 12 noiembrie 2020 – Stephan Fleig/Serviciul European de Acțiune Externă

(Cauza C-446/19 P) ⁽¹⁾

[Recurs – Funcție publică – Agenți contractuali – Serviciul European de Acțiune Externă (SEAE) – Articolul 47 litera (c) punctul (i) din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene – Rezilierea unui contract pe perioadă nedeterminată – Boală profesională – Ruperea legăturii de încredere – Dreptul la un proces echitabil – Articolul 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Obligația de sollicitudine – Articolele 30 și 41 din Carta drepturilor fundamentale – Denaturarea faptelor – Întinderea controlului jurisdicțional]

(2021/C 19/10)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurent: Stephan Fleig (reprezentant: H. Tettenborn, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Serviciul European de Acțiune Externă (reprezențanți: S. Marquardt și R.C. Weiss, agenți)

Dispozitivul

- 1) Respinge recursul.
- 2) Îl obligă pe domnul Stephan Fleig la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 337, 7.10.2019.

Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 12 noiembrie 2020 – Bruno Gollnisch/Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-676/19 P) ⁽¹⁾

(Recurs – Drept instituțional – Parlamentul European – Normele privind cheltuielile și indemnizațiile deputaților în Parlamentul European – Indemnizație de asistență parlamentară – Recuperarea sumelor plătite în mod necuvenit – Efectele unei hotărâri a Curții)

(2021/C 19/11)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurent: Bruno Gollnisch (reprezentant: B. Bonnefoy-Claudet, avocat)

Celelalte părți din procedură: Parlamentul European (reprezențanți: S. Seyr și M. Ecker, agenți), Consiliul Uniunii Europene

Dispozitivul

- 1) Respinge recursul.
- 2) Îl obligă pe domnul Bruno Gollnisch la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 363, 28.10.2019.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 12 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunalul București – România) – ITH Comercial Timișoara SRL/Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Sector 1 a Finanțelor Publice

(Cauza C-734/19) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Deducerea taxei achitate în amonte – Abandonarea activității prevăzute inițial – Regularizarea deducerilor TVA-ului achitat în amonte – Activitate imobiliară]

(2021/C 19/12)

Limba de procedură: româna

Instanța de trimitere

Tribunalul București

Părțile din procedura principală

Reclamantă: ITH Comercial Timișoara SRL

Pârâte: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Sector 1 a Finanțelor Publice

Dispozitivul

- 1) Articolele 167, 168, 184 și 185 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată (TVA) în amonte pentru bunuri, în speță pentru bunuri imobile, și pentru servicii achiziționate în vederea efectuării unor operațiuni taxabile este menținut atunci când proiectele de investiții prevăzute inițial au fost abandonate din cauza unor împrejurări independente de voința persoanei impozabile și că nu este necesar să se efectueze o regularizare a acestui TVA în cazul în care persoana impozabilă continuă să aibă intenția de a exploata bunurile respective în scopurile unei activități taxabile.
- 2) Directiva 2006/112, în special articolul 28 din aceasta, trebuie interpretată în sensul că, în lipsa unui contract de mandat fără reprezentare, mecanismul structurii de comisionar nu este aplicabil atunci când o persoană impozabilă realizează o construcție conform cerințelor și exigenței unei alte persoane prezumate că ia în locațiune construcția respectivă.

⁽¹⁾ JO C 54, 17.2.2020.

Hotărârea Curții (Camera a zecea) din 12 noiembrie 2020 – Comisia Europeană/Republica Austria

(Cauza C-796/19) ⁽¹⁾

[Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru – Directiva 2007/59/CE – Certificarea mecanicilor de locomotivă – Articolul 3 litera (a) – Autoritate națională competentă – Directiva 2004/49/CE – Articolul 16 alineatul (1) – Autoritate de siguranță – Desemnarea mai multor autorități]

(2021/C 19/13)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: W. Mölls și C. Vrignon, agenți)

Pârâtă: Republica Austria (reprezentanți: J. Schmoll și A. Posch, agenți)

Dispozitivul

- 1) Prin faptul că a desemnat drept „autoritate competentă”, în sensul Directivei 2007/59/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2007 privind certificarea mecanicilor de locomotivă care conduc locomotive și trenuri în sistemul feroviar comunitar, altă autoritate decât autoritatea de siguranță menționată la articolul 16 din Directiva 2004/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind siguranța căilor ferate comunitare și de modificare a Directivei 95/18/CE a Consiliului privind acordarea de licențe întreprinderilor feroviare și a Directivei 2001/14/CE privind repartizarea capacităților de infrastructură feroviară și perceperea de tarife pentru utilizarea infrastructurii feroviare și certificarea siguranței (Directiva privind siguranța feroviară), Republica Austria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 3 litera (a) din Directiva 2007/59.
- 2) Obligă Republica Austria să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Europeană.

(¹) JO C 432, 23.12.2019.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 12 noiembrie 2020 – Comisia Europeană/Regatul Belgiei

(Cauza C-842/19) (¹)

[Néndeplinirea obligațiilor de către un stat – Hotărâre a Curții prin care se constată o încălcare – Neexecutare – Libera circulație a capitalurilor – Articolul 63 TFUE – Incompatibilitatea dispozițiilor fiscale belgiene referitoare la veniturile din proprietăți imobiliare situate în străinătate – Articolul 260 alineatul (2) TFUE – Cerere de impunere a unei penalități cu titlu cominatoriu și a unei sume forfetare]

(2021/C 19/14)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: W. Roels și A. Armenia, agenți)

Pârât: Regatul Belgiei (reprezentanți: P. Cottin, J.-C. Halleux și C. Pochet, agenți)

Dispozitivul

- 1) Prin faptul că nu a luat toate măsurile pe care le presupune punerea în aplicare a Hotărârii din 12 aprilie 2018, Comisia/Belgia (C-110/17, EU:C:2018:250), Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile în temeiul articolului 260 alineatul (1) din TFUE.
- 2) Obligă Regatul Belgiei să plătească Comisiei Europene o sumă forfetară de 2 000 000 de euro.
- 3) Obligă Regatul Belgiei să plătească Comisiei Europene o penalitate cu titlu cominatoriu în cuantum de 7 500 de euro pe zi de la data pronunțării prezentei hotărâri și până la data punerii în aplicare a Hotărârii din 12 aprilie 2018, Comisia/Belgia (C-110/17, EU:C:2018:250).
- 4) Obligă Regatul Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 45, 10.2.2020.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Gericht Erster Instanz Eupen (Belgia) la 28 ianuarie 2020 –
DQ/Wallonische Region**

(Cauza C-41/20)

(2021/C 19/15)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Gericht Erster Instanz Eupen

Părțile din procedura principală

Reclamant: DQ

Pârâtă: Wallonische Region

Întrebările preliminare

1. O reglementare națională precum cea aplicată de autorități, și anume în sensul că utilizarea, fără obligația de reînmatriculare, a unui autovehicul înmatriculat în străinătate care a fost pus ocazional și pe termen scurt la dispoziția unui cetățean domiciliat în Belgia de către un cetățean domiciliat într-un alt stat membru al Uniunii Europene, este condiționată de deținerea de către acest cetățean domiciliat în Belgia, asupra sa în autovehicul, a atestatului privat privind dreptul de utilizare, cu alte cuvinte un certificat în sensul articolului 3 alineatul (2) punctul 6 din Decretul Regal din 20 iulie 2001 privind înmatricularea autovehiculelor, contravine prevederilor legale europene relevante și în special, pe de o parte, articolelor 20 și 21 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene privind libertatea persoanelor și libera circulație a capitalurilor, și/sau pe de altă parte, articolelor 63 și 64 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene cu privire la libera circulație a capitalurilor, acestea fiind două din cele patru libertăți fundamentale ale Uniunii Europene?
2. O reglementare națională precum cea descrisă anterior și pusă în aplicare de Wallonische Region este justificată de cerințe de siguranță publică sau de alte măsuri de protecție, iar respectarea reglementării naționale, care este interpretată în sensul că aceasta prevede în mod obligatoriu că trebuie păstrat în autovehicul un document emis de proprietarul străin al autovehiculului, conținând permisiunea de a utiliza autovehiculul pentru o perioadă limitată, cu precizarea perioadei de valabilitate, fără posibilitatea de a depune aceste documente ulterior, este necesară pentru a atinge obiectivul urmărit sau obiectivul ar fi putut fi atins și în alt mod și prin mijloace mai puțin stricte și formale?

Curtea de Justiție a Uniunii Europene (Camera a șasea) se pronunță prin Ordonanța din 10 septembrie 2020, după cum urmează:

Articolul 63 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia un rezident al acestui stat membru nu se poate prevala de o derogare de la obligația de înmatriculare a vehiculelor prevăzută în statul membru menționat, pentru un vehicul înmatriculat în alt stat membru și pus la dispoziția sa cu titlu gratuit, pentru o scurtă durată, de către titularul acestui vehicul rezident în acest alt stat membru, decât atunci când documentele care atestă că persoana interesată îndeplinește condițiile de aplicare a acestei derogări se află, în permanență, la bordul acestui vehicul, fără posibilitatea unei regularizări ulterioare.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Gerichts Erster Instanz Eupen (Belgia) la 28 ianuarie
2020 – FS/Wallonische Region**

(Cauza C-42/20)

(2021/C 19/16)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Gericht Erster Instanz Eupen

Părțile din procedura principală

Reclamant: FS

Pârâtă: Wallonische Region

Întrebările preliminare

- 1) O reglementare națională precum cea aplicată de autorități, și anume în sensul că utilizarea, fără obligația de reînmatriculare, a unui autovehicul înmatriculat în străinătate care a fost pus ocazional și pe termen scurt la dispoziția unui cetățean domiciliat în Belgia de către un cetățean domiciliat într-un alt stat membru al Uniunii Europene, este condiționată de deținerea de către acest cetățean domiciliat în Belgia, asupra sa în autovehicul, a atestatului privat privind dreptul de utilizare, cu alte cuvinte un certificat în sensul articolului 3 alineatul (2) punctul 6 din Decretul Regal din 20 iulie 2001 privind înmatricularea autovehiculelor, contravine prevederilor legale europene relevante și în special articolelor 20 și 21 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene privind libertatea persoanelor, articolului 45 TFUE (libera circulație a lucrătorilor), articolului 49 (libertatea de stabilire) și articolului 56 TFUE (Libera prestare a serviciilor)?
- 2) O reglementare națională precum cea descrisă anterior și pusă în aplicare de Wallonische Region este justificată de cerințe de siguranță publică sau de alte măsuri de protecție, iar respectarea reglementării naționale, care este interpretată în sensul că aceasta prevede în mod obligatoriu că trebuie păstrat în autovehicul un document emis de proprietarul străin al autovehiculului, conținând permisiunea de a utiliza autovehiculul pentru o perioadă limitată, cu precizarea perioadei de valabilitate, este necesară pentru a atinge obiectivul urmărit sau obiectivul ar fi putut fi atins și în alt mod și prin mijloace mai puțin stricte și formale?

Curtea de Justiție a Uniunii Europene (Camera a șasea) se pronunță prin Ordonanța din 10 septembrie 2020, după cum urmează:

Articolul 63 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia un rezident al acestui stat membru nu se poate prevala de o derogare de la obligația de înmatriculare a vehiculelor prevăzută în statul membru menționat, pentru un vehicul înmatriculat în alt stat membru și pus la dispoziția sa cu titlu gratuit, pentru o scurtă durată, de către titularul acestui vehicul rezident în acest alt stat membru, decât atunci când documentele care atestă că persoana interesată îndeplinește condițiile de aplicare a acestei derogări se află, în permanență, la bordul acestui vehicul, fără posibilitatea unei regularizări ulterioare.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Gericht Erster Instanz Eupen (Belgia) la 28 ianuarie 2020 – HU/Wallonische Region

(Cauza C-43/20)

(2021/C 19/17)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Gericht Erster Instanz Eupen

Părțile din procedura principală

Reclamant: HU

Pârâtă: Wallonische Region

Întrebările preliminare

1. O reglementare națională precum cea aplicată de autorități, și anume în sensul că utilizarea, fără obligația de reînmatriculare, a unui autovehicul înmatriculat în străinătate care a fost pus ocazional și pe termen scurt la dispoziția unui cetățean domiciliat în Belgia de către un cetățean domiciliat într-un alt stat membru al Uniunii Europene, este condiționată de deținerea de către acest cetățean domiciliat în Belgia, asupra sa în autovehicul, a atestatului privat privind dreptul de utilizare, cu alte cuvinte un certificat în sensul articolului 3 alineatul (2) punctul 6 din Decretul Regal din 20 iulie 2001 privind înmatricularea autovehiculelor, contravine prevederilor legale europene relevante și în special articolelor 20 și 21 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) privind libertatea persoanelor, articolului 45 TFUE (libera circulație a lucrătorilor), articolului 49 (libertatea de stabilire) și articolului 56 TFUE (libera prestare a serviciilor)?

2. O reglementare națională precum cea descrisă anterior și pusă în aplicare de Wallonische Region este justificată de cerințe de siguranță publică sau de alte măsuri de protecție, iar respectarea reglementării naționale, care este interpretată în sensul că aceasta prevede în mod obligatoriu că trebuie păstrat în autovehicul un document emis de proprietarul străin al autovehiculului, conținând permisiunea de a utiliza autovehiculul pentru o perioadă limitată, cu precizarea perioadei de valabilitate, este necesară pentru a atinge obiectivul urmărit sau obiectivul ar fi putut fi atins și în alt mod și prin mijloace mai puțin stricte și formale?

Curtea de Justiție a Uniunii Europene (Camera a șasea) se pronunță prin Ordonanța din 10 septembrie 2020, după cum urmează:

Articolul 63 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia un rezident al acestui stat membru nu se poate prevala de o derogare de la obligația de înmatriculare a vehiculelor prevăzută în statul membru menționat, pentru un vehicul înmatriculat în alt stat membru și pus la dispoziția sa cu titlu gratuit, pentru o scurtă durată, de către titularul acestui vehicul rezident în acest alt stat membru, decât atunci când documentele care atestă că persoana interesată îndeplinește condițiile de aplicare a acestei derogări se află, în permanență, la bordul acestui vehicul, fără posibilitatea unei regularizări ulterioare.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Consiglio di Stato (Italia) la 23 aprilie 2020 – AZ, BY, CX, DW, EV, FU, GJ/Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

(Cauza C-173/20)

(2021/C 19/18)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Consiglio di Stato

Părțile din procedura principală

Apelanți: AZ, BY, CX, DW, EV, FU, GJ

Intimați: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

Întrebările preliminare

- 1) Clauza 5 din acordul-cadru anexat la Directiva 1999/70/CE (Directiva Consiliului privind Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, denumită în continuare „directiva”) ⁽¹⁾, intitulată „Măsuri de prevenire a abuzurilor”, coroborată cu considerentele (6) și (7) ale directivei și cu clauza 4 din acest acord-cadru (intitulată „Principiul nediscriminării”), precum și în lumina principiilor echivalenței, efectivității și efectului util al dreptului Uniunii Europene, se opune unei reglementări naționale, în speță articolul 24 alineatul 3 litera a) și articolul 22 alineatul 9 din Legea 240/2010, care permite universităților să utilizeze, fără limite cantitative, contracte de cercetător pe o durată determinată de trei ani și care pot fi prelungite cu doi ani, fără a condiționa încheierea și prelungirea lor de niciun motiv obiectiv legat de nevoi cu caracter temporar sau excepțional ale universității care le dispune, și care prevede, ca limită unică a recurgerii la mai multe raporturi de muncă pe durată determinată cu aceeași persoană, doar durata de cel mult 12 ani, chiar cu întrerupere?
- 2) Clauza 5 din acordul-cadru, menționată anterior, coroborată cu considerentele (6) și (7) ale directivei și cu clauza 4 din acordul-cadru menționat, citată anterior, precum și în lumina efectului util al dreptului Uniunii Europene, se opune unei reglementări naționale (în speță articolul 24 și articolul 29 alineatul 1 din Legea 240/2010) care acordă universităților posibilitatea să recruteze exclusiv cercetători pe durată determinată, fără a condiționa decizia în acest sens de existența unor nevoi cu caracter temporar sau excepțional și fără a prevedea vreo limită, prin încheierea de contracte de muncă pe durată determinată succesive pe termen potențial nelimitat pentru a răspunde nevoilor obișnuite care țin de activitățile didactice și de cercetare ale universităților respective?

- 3) Clauza 4 din același acord-cadru se opune unei reglementări naționale precum articolul 20 alineatul 1 din Decretul legislativ nr. 75/2017 (astfel cum a fost interpretat prin Circulara ministerială nr. 3/2017, citată anterior), care, deși recunoaște posibilitatea de definitivare a cercetătorilor pe durată determinată din cadrul instituțiilor publice de cercetare – însă numai dacă au efectuat cel puțin trei ani de serviciu până la 31 decembrie 2017 –, nu permite această posibilitate în favoarea cercetătorilor universitari pe durată determinată pentru simplul motiv că articolul 22 alineatul 16 din Decretul legislativ nr. 75/2017 a inclus raporturile de muncă ale acestora, deși întemeiate potrivit legii pe un contract de muncă subordonată, în „regimul de drept public”, în pofida faptului că articolul 22 alineatul 9 din Legea 240/2010 supune cercetătorii din cadrul instituțiilor de cercetare și al universităților aceleiași reguli privind durata maximă pe care o pot avea raporturile pe durată determinată instituite, sub forma contractelor menționate la articolul 24 din aceeași lege sau a indemnizațiilor de cercetare prevăzute la același articol 22, cu universitățile și instituțiile de cercetare?
- 4) Principiile echivalenței și efectivității și principiul efectului util al dreptului Uniunii Europene, în ceea ce privește acordul-cadru citat anterior, precum și principiul nediscriminării prevăzut în clauza 4 din acest acord-cadru se opun unei reglementări naționale [articolul 24 alineatul 3 litera a) din Legea 240/2010 și articolul 29 alineatul 2 litera d) și articolul 29 alineatul 4 din Decretul legislativ nr. 81/2015] care, chiar în prezența unei reglementări aplicabile tuturor lucrătorilor publici și privați, cuprinsă în cele din urmă în același Decret nr. 81, și care prevede (începând cu anul 2018) durata maximă de 24 de luni (inclusiv prelungirile și reînnoirile) a unui raport de muncă pe durată determinată și condiționează utilizarea acestui tip de raporturi în administrația publică de existența unor „nevoi cu caracter temporar și excepțional”, permite universităților să recruteze cercetători prin încheierea unui contract de muncă pe durată determinată de trei ani, care poate fi prelungit cu doi ani în cazul unei evaluări pozitive a activităților didactice și de cercetare desfășurate în perioada trienală respectivă, fără a condiționa nici încheierea primului contract, nici prelungirea acestuia de existența unor astfel de nevoi cu caracter temporar sau excepțional ale universității, permițându-i chiar să încheie, la finalul perioadei de cinci ani, cu aceeași persoană sau cu alte persoane, încă un contract pe durată determinată de același tip, pentru a răspunde aceluiași nevoi care țin de activitățile didactice și de cercetare legate de contractul anterior?
- 5) Clauza 5 din acordul-cadru citat anterior se opune, inclusiv în lumina principiilor efectivității și echivalenței și a clauzei 4 menționate mai sus, ca o reglementare națională [articolul 29 alineatul 2 litera d) și articolul 29 alineatul 4 din Decretul legislativ nr. 81/2015 și articolul 36 alineatele 2 și 5 din Decretul legislativ nr. 165/2001] să înlăture posibilitatea cercetătorilor universitari angajați cu contract pe durată determinată de trei ani și care poate fi prelungit cu alți doi ani [în temeiul articolului 24 alineatul 3 litera a) din Legea 240/2010, citat anterior] de a institui ulterior un raport de muncă pe durată nedeterminată, în lipsa altor măsuri în dreptul italian susceptibile să prevină și să sancționeze abuzurile în utilizarea de către universități a raporturilor de muncă pe durată determinată succesive?

(¹) Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO 1999, L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Polonia) la
22 iulie 2020 – Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty/D.P.**

(Cauza C-338/20)

(2021/C 19/19)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty

Pârât: D.P.

Întrebarea preliminară

În cazul în care unei persoane sancționate i a fost comunicată decizia prin care se impune plata unei sancțiuni financiare fără a se asigura traducerea sa într-o limbă pe care destinatarul o înțelege, autoritatea competentă a statului de executare a deciziei este autorizată să refuze executarea acesteia în temeiul dispozițiilor de punere în aplicare a articolului 20 alineatul (3) din Decizia cadru 2005/214/JAI ⁽¹⁾ ca urmare a încălcării dreptului la un proces echitabil?

⁽¹⁾ Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare (JO 2005, L 76, p. 16, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 150).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polonia)
la 2 octombrie 2020 – Delfarma Sp. z o.o./Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych,
Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych**

(Cauza C-488/20)

(2021/C 19/20)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Delfarma Sp. z o.o.

Pârât: Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 34 TFUE se opune unei reglementări naționale potrivit căreia autorizația de import paralel expiră după un an de la expirarea autorizației de introducere pe piață a medicamentului de referință?
- 2) În lumina articolelor 34 și 36 TFUE, o autoritate națională poate adopta o decizie cu caracter declarativ prin care se constată expirarea de plin drept a autorizației de introducere pe piață a unui medicament în cadrul unui import paralel numai ca urmare a curgerii unui termen stabilit prin lege, calculat de la data expirării autorizației de introducere pe piață a medicamentului de referință, fără a fi examinate motivele expirării autorizației privind acest medicament și celelalte condiții, prevăzute la articolul 36 TFUE, referitoare la protecția vieții și a sănătății persoanelor?
- 3) Pentru adoptarea unei decizii cu caracter declarativ prin care se constată expirarea autorizației de introducere pe piață a unui medicament în cadrul unui import paralel este suficientă scutirea importatorilor paraleli de obligația de a prezenta rapoarte periodice privind siguranța, având drept efect lipsa deținerii de către autoritate a datelor actualizate ale raportului beneficiu-risc din punctul de vedere al farmacovigilenței?

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Oberster Gerichtshof (Austria) la 6 octombrie 2020 –
ÖBB-Infrastruktur Aktiengesellschaft/Lokomotion Gesellschaft für Schienentraktion mbH**

(Cauza C-500/20)

(2021/C 19/21)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberster Gerichtshof

Părțile din procedura principală

Recurentă: ÖBB-Infrastruktur Aktiengesellschaft

Intimată: Lokomotion Gesellschaft für Schienentraktion mbH

Întrebările preliminare

1) Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă pentru interpretarea Regulilor uniforme privind utilizarea infrastructurii în traficul internațional feroviar (CUI; Apendicele E la Convenția privind transporturile internaționale feroviare [COTIF ⁽¹⁾])?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

Articolul 8 alineatul 1 litera b) CUI trebuie interpretat în sensul că răspunderea gestionarului pentru pagube materiale, care face obiectul acestei dispoziții, include și costurile suportate de transportator ca urmare a faptului că datorită pagubelor suferite de locomotivele sale este nevoit să închirieze alte locomotive de înlocuire?

3) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare și al unui răspuns negativ la a doua întrebare:

Articolul 4 și articolul 19 alineatul 1 CUI trebuie interpretate în sensul că părțile contractuale își pot extinde efectiv răspunderea printr-o trimitere generală la legislația națională, dacă în urma acestei trimiteri se extinde sfera răspunderii, însă – prin derogare de la răspunderea obiectivă prevăzută de CUI – condiția pentru răspundere este existența unei culpe?

⁽¹⁾ 2013/103/EU: Decizia Consiliului din 16 iunie 2011 privind semnarea și încheierea Acordului între Uniunea Europeană și Organizația Interguvernamentală pentru Transporturile Internaționale Feroviare privind aderarea Uniunii Europene la Convenția privind transporturile internaționale feroviare (COTIF) din 9 mai 1980, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la Vilnius din 3 iunie 1999 (JO 2013, L 51, p. 1) (JO 2013, L 51, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) la 13 octombrie 2020 – Autoridade Tributária e Aduaneira/Termas Sulfurosas de Alcafache SA

(Cauza C-513/20)

(2021/C 19/22)

Limba de procedură: portugheza

Instanța de trimitere

Supremo Tribunal Administrativo

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pârâtă: Termas Sulfurosas de Alcafache SA

Întrebarea preliminară

Plățile efectuate în schimbul unui serviciu de deschidere a fișei individuale pentru fiecare utilizator, care include istoricul medical ce conferă dreptul de a achiziționa tratamente constând în „cure termale clasice”, pot fi incluse în noțiunea de „activități conexe”, prevăzută la articolul 132 alineatul (1) litera (b) din Directiva TVA ⁽¹⁾ și, prin urmare, pot fi considerate scutite de TVA?

⁽¹⁾ Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesarbeitsgericht (Germania) la 13 octombrie 2020 –
DS/Koch Personaldienstleistungen GmbH**

(Cauza C-514/20)

(2021/C 19/23)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesarbeitsgericht

Părțile din procedura principală

Recurrent: DS

Intimată: Koch Personaldienstleistungen GmbH

Întrebarea preliminară

Articolul 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolul 7 din Directiva 2003/88/CE ⁽¹⁾ se opun unei reglementări dintr-o convenție colectivă care, pentru a calcula dacă și pentru câte ore un lucrător are dreptul la prime pentru ore suplimentare, ia în considerare numai orele lucrate în mod efectiv, iar nu și orele în care lucrătorul beneficiază de concediul anual plătit minim?

⁽¹⁾ Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO 2003, L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesarbeitsgericht (Germania) la 16 octombrie 2020 –
XP/St. Vincenz-Krankenhaus GmbH**

(Cauza C-518/20)

(2021/C 19/24)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesarbeitsgericht

Părțile din procedura principală

Recurrent: XP

Intimată: St. Vincenz-Krankenhaus GmbH

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 7 din Directiva 2003/88 ⁽¹⁾ și articolul 31 alineatul (2) din cartă se opun interpretării unei reglementări naționale precum articolul 7 alineatul (3) din BUrlG [Mindesturlaubsgesetz für Arbeitnehmer (Legea privind concediul minim acordat lucrătorilor)] potrivit căreia dreptul la concediu anual plătit al unui lucrător – în cazul căruia, în cursul anului corespunzător concediului a intervenit o incapacitate totală de muncă din motive de sănătate, dar care ar fi putut să efectueze concediul, cel puțin parțial, înainte de începerea incapacității sale de muncă în cursul anului corespunzător concediului – se stinge, în situația incapacității de muncă permanente neîntrerupte, după 15 luni de la sfârșitul anului corespunzător concediului inclusiv în cazul în care angajatorul nu a oferit efectiv lucrătorului posibilitatea exercitării dreptului său la concediu, prin solicitarea și informarea corespunzătoare?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, în aceste condiții, în caz de incapacitate de muncă permanentă și totală, este de asemenea exclusă stingerea acestui drept la o dată ulterioară?

⁽¹⁾ Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO 2003, L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Hannover (Germania) la 15 octombrie 2020 – K**(Cauza C-519/20)**

(2021/C 19/25)

*Limba de procedură: germana***Instanța de trimitere**

Amtsgericht Hannover

Părțile din procedura principală

Petent: K

Cealaltă parte la procedură: Landkreis Gifhorn

Întrebările preliminare

- 1) Dreptul Uniunii, în special articolul 18 alineatele (1) și (3) din Directiva 2008/115/CE ⁽¹⁾, trebuie interpretat în sensul că o instanță națională, care decide cu privire la luarea în custodie publică în scopul îndepărtării, este obligată să verifice în fiecare caz condițiile prevăzute de această dispoziție, în special cele potrivit cărora situația excepțională încă persistă, atunci când legiuitorul național, în temeiul articolului 18 alineatul (1), a derogat în reglementarea națională de la condițiile prevăzute la articolul 16 alineatul (1)?
- 2) Dreptul Uniunii, în special articolul 16 alineatul (1) din Directiva 2008/115/CE, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care autorizează temporar, până la 1 iulie 2022, cazarea într-un penitenciar a deținuților aflați în așteptarea îndepărtării, în pofida existenței centrelor specializate de cazare în statul membru și a lipsei unei situații de urgență în sensul articolului 18 alineatul (1) din Directiva 2008/115/CE care să impună acest lucru în mod imperativ?
- 3) Articolul 16 alineatul (1) din Directiva 2008/115/CE trebuie interpretat în sensul că un „centru specializat de cazare” pentru luarea în custodie publică a deținuților aflați în așteptarea îndepărtării nu există pentru simplul motiv că:
 - „centrul specializat de cazare” este supus în mod indirect aceluiași membru al guvernului precum centrele de cazare a deținuților de drept penal, și anume ministrului justiției,
 - „centrul specializat de cazare” este organizat ca departament al unui penitenciar și deci are desigur un responsabil propriu, dar, fiind unul dintre departamentele penitenciarului în ansamblul său, este supus conducerii penitenciarului?
- 4) În cazul unui răspuns negativ la a treia întrebare:

Articolul 16 alineatul (1) din Directiva 2008/115/CE trebuie interpretat în sensul că există o cazare într-un „centru specializat de cazare” a deținuților aflați în așteptarea îndepărtării în cazul în care un penitenciar creează un departament special de detenție în vederea îndepărtării, acest departament administrează un teren special cu trei clădiri în cadrul incintei pentru deținuții aflați în așteptarea îndepărtării, iar una dintre cele trei clădiri este ocupată temporar doar cu deținuți de drept penal care execută pedepse privative de libertate alternative sau de scurtă durată, penitenciarul respectând separarea deținuților luați în custodie publică de deținuții obișnuiți, fiecare casă având propriile facilități (vestiar propriu, spital propriu, sală de sport proprie), iar în curte/domeniul exterior, deși este vizibilă din toate casele, fiecare casă are un domeniu propriu, îngrădit cu plasă de sârmă, pentru deținuți, neexistând astfel între case niciun acces direct?

⁽¹⁾ Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO 2008, L 348, p. 98).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Lituania) la
22 octombrie 2020 – UAB Tiketa/M. Š., VšĮ Baltic Music**

(Cauza C-536/20)

(2021/C 19/26)

Limba de procedură: lituaniana

Instanța de trimitere

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Părțile din procedura principală

Recurentă: UAB Tiketa

Intimați: M. Š., VšĮ Baltic Music

Întrebările preliminare

1. Noțiunea de comerciant definită la articolul 2 punctul 2 din Directiva 2011/83 ⁽¹⁾ trebuie interpretată în sensul că o persoană care acționează ca intermediar, în cazul în care un consumator achiziționează un bilet, poate fi considerată un comerciant obligat să respecte obligațiile prevăzute de Directiva 2011/83 și, în consecință, parte la contractul de vânzare sau de prestare de servicii împotriva căruia consumatorul poate să formuleze o reclamație sau să introducă o acțiune?
 - 1.1. Pentru interpretarea noțiunii de comerciant definite la articolul 2 punctul 2 din Directiva 2011/83, prezintă relevanță faptul că persoana care acționează ca intermediar, în cazul în care un consumator achiziționează un bilet, înainte ca acesta din urmă să își asume obligații în temeiul unui contract la distanță, îi pune la dispoziție respectivului consumator, în mod clar și inteligibil, toate informațiile referitoare la comerciantul principal prevăzute la articolul 6 alineatul (1) literele (c) și (d) din Directiva 2011/83?
 - 1.2. Trebuie să se considere că actul intermediarii este divulgat atunci când persoana implicată în procesul de achiziționare a biletelor, înainte ca un consumator să își asume obligații în temeiul unui contract la distanță, furnizează numele și forma juridică a comerciantului principal, precum și informația potrivit căreia comerciantul principal își asumă răspunderea deplină pentru eveniment, calitatea și conținutul acestuia și informațiile oferite cu privire la acesta și indică faptul că el însuși acționează numai în calitate de distribuitor de bilete și că este un mandatar oficial?
 - 1.3. Noțiunea de comerciant definită la articolul 2 punctul 2 din Directiva 2011/83 poate fi interpretată în sensul că, dat fiind raportul juridic privind serviciul dublu (distribuirea de bilete și organizarea de evenimente) dintre părți, atât vânzătorul de bilete, cât și organizatorul evenimentului pot fi considerați comercianți, cu alte cuvinte părți la contractul de consum?
2. Obligația de a comunica informații și de a pune la dispoziția consumatorului aceste informații folosind un limbaj simplu și inteligibil, astfel cum este aceasta prevăzută la articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2011/83, trebuie interpretată și aplicată astfel încât obligația de informare a consumatorului să fie considerată corect executată în cazul în care aceste informații sunt oferite în cadrul regulamentului emis de intermediar cu privire la prestarea de servicii, pus la dispoziția consumatorului pe site-ul internet tiketa.lt, înainte ca respectivul consumator să efectueze plata prin care atestă că a luat cunoștință de regulamentul emis de intermediar cu privire la prestarea de servicii și își asumă să îl respecte ca parte a termenilor și condițiilor tranzacției care urmează a fi încheiată prin intermediul unui așa numit acord de tip „click-wrap”, și anume prin bifarea în mod activ a unei anumite căsuțe din sistemul online și prin accesarea unui anumit link?
 - 2.1. Pentru interpretarea și aplicarea acestei cerințe, este relevant faptul că aceste informații nu sunt furnizate pe un suport durabil și că nu există o confirmare ulterioară a încheierii contractului care să conțină toate elementele impuse la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2011/83 pe un suport durabil, astfel cum prevede articolul 8 alineatul (7) din Directiva 2011/83?
 - 2.2. Potrivit articolului 6 alineatul (5) din Directiva 2011/83, informațiile furnizate în regulamentul emis de intermediar cu privire la prestarea de servicii fac parte integrantă din contractul încheiat la distanță, indiferent dacă aceste informații nu sunt furnizate pe un suport durabil și/sau dacă nu există o confirmare ulterioară a încheierii contractului pe un suport durabil?

⁽¹⁾ JO 2011, L 304, p. 64.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesfinanzhof (Germania) la 21 octombrie 2020 –
L Fund/Finanzamt D**

(Cauza C-537/20)

(2021/C 19/27)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesfinanzhof

Părțile din procedura principală

Reclamantă: L Fund

Pârâtă: Finanzamt D

Cu participarea: Bundesministerium der Finanzen

Întrebarea preliminară

Articolul 56 din Tratatul de instituire a Comunității Europene (în prezent, articolul 63 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene) se opune reglementării unui stat membru care scutește de impozitul pe profit fondurile imobiliare speciale naționale cu investitori exclusiv străini, în timp ce fondurile imobiliare speciale străine cu investitori exclusiv străini sunt supuse unei obligații fiscale parțiale în ceea ce privește impozitul pe profit aplicat veniturilor din închiriere realizate pe teritoriul național?

**Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Lituania/Parlamentul European și Consiliul
Uniunii Europene**

(Cauza C-541/20)

(2021/C 19/28)

Limba de procedură: lituaniana

Părțile

Reclamantă: Republica Lituania (reprezenți: K. Dieninis, V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, R. Dzikovič, A. Kisieliauskaitė, G. Taluntytė și R. Petravičiaus, avocați)

Pârâți: Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

Reclamanta solicită Curții:

- anularea articolului 1 alineatele (3) și (7) din Directiva 2020/1057 ⁽¹⁾, care prevede obligația aplicării normelor privind detașarea lucrătorilor în cazul operațiunilor de transport internațional (transfrontaliere) și de cabotaj în sensul Directivei 96/71/CE. În cazul în care este imposibilă anularea articolului 1 alineatele (3) și (7) din Directiva 2020/1057 fără a altera substanța acestei directive, Republica Lituania solicită anularea în totalitate a Directivei 2020/1057;
- anularea articolului 1 punctul 6 litera (d) din Regulamentul 2020/1054 ⁽²⁾, în măsura în care această dispoziție impune întreprinderilor de transport să facă în așa fel încât conducătorii auto să se întoarcă la locul lor de reședință sau la centrul operațional al întreprinderii în fiecare perioadă de patru săptămâni. În cazul în care este imposibilă anularea acestei părți a dispoziției, Republica Lituania solicită anularea în totalitate a acestei dispoziții;
- anularea articolului 3 din Regulamentul 2020/1054, în măsura în care prevede că modificările aduse Regulamentului (CE) nr. 651/2006 intră în vigoare în a douăzecea zi de a data publicării acestui act (la 20 august 2020). În cazul în care este imposibilă anularea articolului 3 din Regulamentul 2020/1054 fără a aduce atingere celorlalte prevederi ale acestui regulament, Republica Lituania solicită anularea în totalitate a Regulamentului 2020/1054;

— obligarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii sale, Republica Lituania invocă următoarele motive:

1. În măsura în care prevede obligația aplicării normelor privind detașarea lucrătorilor în cazul operațiunilor de transport internațional nebilaterale (transfrontaliere) și de cabotaj, **articolul 1 alineatele (3) și (7) din Directiva 2020/1057 încalcă:**
 - 1.1. **principiul egalității de tratament**, întrucât repartizarea selectivă a operațiunilor de transport nu este justificată și dă naștere unui standard dublu de remunerare în cazul lucrătorilor angajați de aceeași întreprindere, în timp ce aceștia prestează o muncă de aceeași natură. În consecință, normele în materie de detașare au fost instituite în lipsa unor criterii obiective, cu încălcarea principiului „remunerație egală pentru muncă egală” și a principiului egalității de tratament consacrat la articolul 20 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene;
 - 1.2. **principiul proporționalității**, întrucât instituțiile Uniunii (i) au stabilit sisteme de remunerare diferite pentru conducătorii auto care prestează aceeași muncă; (ii) nu au luat în considerare caracteristicile specifice ale operațiunilor de transport internațional; (iii) nu au luat în considerare mobilitatea excepțional de mare a lucrătorilor în sectorul transportului internațional; (iv) prin criteriile pe care le-au prevăzut, au impus o grea sarcină administrativă nejustificată în sarcina întreprinderilor mici și mijlocii și prin urmare au săvârșit o eroare vădită și au adoptat o măsură disproporționată în raport cu obiectivul urmărit;
 - 1.3. **principiul bunei legiferări**, întrucât instituțiile Uniunii aveau obligația să efectueze o evaluare a impactului dispozițiilor atacate sau să justifice lipsa necesității unei astfel de evaluări.
2. **Articolul 1 punctul 6 litera (d) din Regulamentul 2020/1054**, care prevede obligația întreprinderilor de transport de a face în așa fel încât conducătorii auto să se întoarcă la locul lor de reședință sau la centrul operațional al întreprinderii în fiecare perioadă de patru săptămâni, **încalcă:**
 - 2.1. **articolul 45 TFUE**, întrucât obligația impusă conducătorilor auto de a se întoarce la locul lor de reședință sau la centrul operațional al întreprinderii, fără posibilitatea pentru aceștia de a alege ei înșiși unde doresc să își petreacă timpul de repaus, aduce atingere liberei lor circulații în calitate de lucrători;
 - 2.2. **articolul 26 TFUE și principiul general al nediscriminării**, întrucât dispoziția atacată restrânge libera circulație a lucrătorilor și discriminează lucrătorii întreprinderilor de transport din statele membre periferice, impunându-le obligația de a face în așa fel încât conducătorii auto să se întoarcă la locul lor de reședință sau la centrul operațional al întreprinderii în fiecare perioadă de patru săptămâni pentru repaus, deoarece acești lucrători vor trebui să parcurgă distanțe mari și să piardă mult mai mult timp decât conducătorii auto ai întreprinderilor de transport din statele membre situate în centrul Uniunii și în apropierea acestuia; pentru a pune în aplicare dispoziția referitoare la întoarcerea lucrătorilor, întreprinderile de transport din statele membre periferice se află într-o situație defavorabilă în comparație cu cea a altor întreprinderi care operează pe piața internă;
 - 2.3. **articolul 3 alineatul (3) TUE, articolele 11 și 119 TFUE și politica Uniunii Europene cu privire la mediu și schimbările climatice**, întrucât obligația de a face în așa fel încât conducătorii auto să se întoarcă în fiecare perioadă de patru săptămâni va conduce în mod artificial la creșterea traficului rutier din Uniunea Europeană, a numărului de conducători auto care se întorc cu autovehiculele tractoare fără mărfuri, a numărului celorlalte operațiuni de transport organizate, a consumului de carburant și a emisiilor de CO₂ în mediu;
 - 2.4. **principiul proporționalității**, întrucât întoarcerea periodică obligatorie a conducătorilor auto instituită de această dispoziție constituie o măsură vădit disproporționată și inadecvată pentru realizarea obiectivului declarat în mod public, și anume îmbunătățirea condițiilor de repaus a lucrătorilor.
3. **Articolul 3 din Regulamentul 2020/1054**, care stabilește data intrării în vigoare a acestui regulament (la 20 august 2020) fără să prevadă o perioadă tranzitorie, având în vedere în special obligația care decurge din acesta de a aplica fără întârziere (i) modificările aduse articolului 8 alineatul (8) din Regulamentul nr. 561/2006, referitoare la interdicția de a petrece perioada de repaus la bordul vehiculului și (ii) modificările aduse articolului 8 alineatul (8a) din Regulamentul nr. 561/2006, referitoare la obligația de a face în așa fel încât conducătorii auto să se întoarcă în fiecare perioadă de patru săptămâni la locul lor de reședință, **încalcă:**

- 3.1. **principiul proporționalității**, în măsura în care, prin stabilirea termenului de intrare în vigoare la douăzeci de zile, instituțiile Uniunii (i) nu au luat în considerare faptul că, din motive obiective și în lipsa unei perioade tranzitorii, statele membre și transportatorii nu se pot adapta obligațiilor astfel cum sunt acestea modificate și (ii) nu au prezentat niciun argument care să justifice o asemenea urgență pentru intrarea în vigoare a acestor noi obligații;
- 3.2. **obligația de motivare, prevăzută la articolul 296 TFUE**, întrucât, cu ocazia examinării propunerii, instituțiile Uniunii Europene știau, datorită analizei de impact și din alte surse, că (i) interdicția de a efectua perioada de repaus la bordul vehiculului în perioadele în cauză ar fi inaplicabilă în practică pentru majoritatea statelor membre (ca urmare a insuficienței ofertei unor alte locuri de cazare), precum și pentru întreprinderile de transport, (ii) obligația de a face în așa fel încât conducătorii auto să se întoarcă la locul lor de reședință sau la centrul operațional al întreprinderii ar genera dificultăți practice, întrucât normele de punere în aplicare a acestei obligații nu sunt clare, astfel încât instituțiile Uniunii Europene trebuiau să aducă argumente pentru a justifica lipsa unei perioade de tranziție sau de amânare a intrării în vigoare a reglementării;
- 3.3. **principiul cooperării loiale**, întrucât nu numai că instituțiile Uniunii Europene nu au justificat deloc necesitatea de a asigura intrarea în vigoare fără întârziere a interdicției de a petrece noaptea la bordul vehiculului în perioadele în cauză și a obligației de a face în așa fel încât conducătorii auto să se întoarcă la locul lor de reședință, dar, în plus, acestea nu au luat în considerare datele prezentate de state membre și de persoanele interesate referitoare la obstacolele obiective și la necesitatea de a prevedea o perioadă tranzitorie care ar permite adaptarea la reglementarea modificată.

(¹) Directiva (UE) 2020/1057 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 iulie 2020 de stabilire a unor norme specifice cu privire la Directiva 96/71/CE și la Directiva 2014/67/UE privind detașarea conducătorilor auto în sectorul transportului rutier și de modificare a Directivei 2006/22/CE în ceea ce privește cerințele de control și a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (JO 2020, L 249, p. 49).

(²) Regulamentul (UE) 2020/1054 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 561/2006 în ceea ce privește cerințele minime referitoare la duratele de conducere zilnice și săptămânale maxime, pauzele minime și perioadele de repaus zilnic și săptămânal și a Regulamentului (UE) nr. 165/2014 în ceea ce privește poziționarea prin intermediul tahografelor (JO 2020, L 249, p. 1).

Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Lituania/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-542/20)

(2021/C 19/29)

Limba de procedură: lituaniana

Părțile

Reclamantă: Republica Lituania (reprezentanți: K. Dieninis, V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, R. Dzikovič, A. Kisieliauskaitė, G. Taluntytė și R. Petravičius, avocați)

Pârâți: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

Reclamanta solicită Curții de Justiție:

- anularea articolului 1 punctul 3 din Regulamentul 2020/1055 (¹), în măsura în care introduce un articol 5 alineatul (1) litera (b) în Regulamentul (CE) nr. 1071/2009 (²), care prevede că „în statul membru de stabilire o întreprindere trebuie [...] să organizeze activitatea parcului său de vehicule în așa fel încât să asigure că vehiculele aflate la dispoziția întreprinderii și folosite în transportul internațional se întorc la unul dintre centrele operaționale din statul membru respectiv în termen de opt săptămâni de la plecarea din acesta”;
- anularea articolului 2 punctul 4 litera (a) din Regulamentul 2020/1055, care modifică articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 1072/2009 (³) prin introducerea unui alineat (2a) care prevede că „operatorii de transport rutier de mărfuri nu pot să efectueze operațiuni de cabotaj cu același vehicul sau, în cazul unei combinații cuplate de vehicule, cu autovehiculul aceluiași vehicul, în același stat membru pentru o perioadă de patru zile ulterioară încheierii operațiunii sale de cabotaj din statul membru respectiv”;

3. obligarea Parlamentului European și a Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii sale, Republica Lituania invocă următoarele motive:

1. **Articolul 1 punctul 3 din Regulamentul 2020/1055**, în măsura în care introduce un articol 5 alineatul (1) litera (b) în Regulamentul (CE) nr. 1071/2009, care prevede că „*în statul membru de stabilire o întreprindere trebuie [...] să organizeze activitatea parcului său de vehicule în așa fel încât să asigure că vehiculele aflate la dispoziția întreprinderii și folosite în transportul internațional se întorc la unul dintre centrele operaționale din statul membru respectiv în termen de opt săptămâni de la plecarea din acesta*”, **încalcă**:
 - 1.1 **articolul 3 alineatul (3) TUE, articolele 11 și 119 TFUE și politica Uniunii Europene cu privire la mediu și schimbările climatice**. Obligația de a se întoarce la centrul operațional va crește numărul curselor fără încărcătură pe drumurile europene, precum și valoarea emisiilor de CO₂ și a poluării mediului. Atunci când au adoptat dispoziția atacată, instituțiile UE nu au luat în considerare măsurile privind politica Uniunii Europene cu privire la mediu și schimbările climatice, în special cerințele referitoare la protecția mediului și la obiectivele de protecție a mediului promovate în Pactul Verde European și confirmate de Consiliul European;
 - 1.2 **articolul 26 TFUE și principiul general al nediscriminării**. Dispoziția atacată este o măsură protecționistă prin care piața transporturilor în Uniunea Europeană este divizată, competiția este restricționată și este stabilit un regim discriminatoriu în privința conducătorilor auto din state membre situate în extremitățile geografice ale Uniunii Europene (state membre periferice). Prin această dispoziție, sectorul transportului rutier internațional este de asemenea supus discriminării în raport cu alte sectoare de transport;
 - 1.3 **articolul 91 alineatul (2) și articolul 94 TFUE**. Instituțiile Uniunii Europene aveau obligația de a lua în considerare faptul că dispoziția atacată va avea un impact deosebit de semnificativ asupra nivelului de trai și a nivelului de ocupare a forței de muncă în statele membre periferice ale Uniunii Europene și va influența într-un mod deosebit de negativ situația economică a conducătorilor auto rezidenți la periferie; cu toate acestea, instituțiile UE nu și-au îndeplinit această obligație;
 - 1.4 **principiul bunei legiferări**, întrucât dispoziția atacată a fost **adoptată fără nicio evaluare a impactului său** și fără o examinare corespunzătoare a consecințelor sale negative sociale și economice și a efectului său asupra mediului;
 - 1.5 **principiul proporționalității**, întrucât obligația stabilită de întoarcere periodică a vehiculelor este o măsură vădit disproporționată și necorespunzătoare pentru realizarea obiectivului declarat public, și anume combaterea fenomenului așa-numitelor societăți de tip „cutie poștală”.
2. **Articolul 2 punctul 4 litera (a) din Regulamentul 2020/1055**, care modifică articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 1072/2009 prin introducerea unui alineat (2a) care prevede că „*operatorii de transport rutier de mărfuri nu pot să efectueze operațiuni de cabotaj cu același vehicul sau, în cazul unei combinații cuplate de vehicule, cu autovehiculul aceluiași vehicul, în același stat membru pentru o perioadă de patru zile ulterioară încheierii operațiunii sale de cabotaj din statul membru respectiv*”, **încalcă**:
 - 2.1 **articolul 3 alineatul (3) TUE și articolele 11 și 119 TFUE**, întrucât perioada obligatorie de patru zile de abținere de la activitate după o operațiune de cabotaj va crește fluxul de transport al numărului curselor fără încărcătură pe drumurile din Uniunea Europeană și va avea ca rezultat o creștere a emisiilor de CO₂ și a poluării mediului. Pentru acest motiv dispoziția atacată este contrară obligației, confirmate de tratate, ca, la punerea în aplicare a politicii Uniunii Europene în domeniul transporturilor, să se țină seama de cerințele de protecție a mediului și de obiectivele Pactului Verde European;
 - 2.2 **articolul 26 TFUE și principiul nediscriminării**. Perioada de patru zile prevăzută de abținere de la activitate după o operațiune de cabotaj creează restricții pentru funcționarea pieței interne și pentru eficiența lanțului logistic. Partiționarea pieței transportului rutier de mărfuri a dat naștere unei discriminări față de statele membre mici și față de cele de la periferia Uniunii Europene, conferind în același timp un avantaj nelegal și nejustificat statelor membre mari centrale ale Uniunii Europene, doar pe baza locației lor geografice;
 - 2.3 **articolul 91 alineatul (2) și articolul 94 TFUE**, întrucât dispoziția atacată a fost adoptată fără a lua în considerare consecințele negative asupra situației economice a transportatorilor de mărfuri din statele membre mici și a celor de la periferia Uniunii Europene și asupra nivelului de trai și a nivelului de ocupare a forței de muncă în aceste state membre;

- 2.4 **principiul bunei legiferări**, întrucât dispoziția atacată a fost adoptată fără nicio evaluare a impactului său și fără o examinare corespunzătoare a consecințelor sale negative sociale și economice și a efectului său asupra mediului;
- 2.5 **principiul proporționalității**, întrucât perioada prevăzută de patru zile de abținere de la activitate ulterioară unei operațiuni de cabotaj este o măsură necorespunzătoare disproporționată în raport cu obiectivele urmărite de clarificare a principiilor care reglementează cabotajul și de extindere a eficacității punerii lor în aplicare.

-
- (¹) Regulamentul (UE) 2020/1055 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1071/2009, (CE) nr. 1072/2009 și (UE) nr. 1024/2012 în vederea adaptării acestora la evoluțiile sectorului transportului rutier (JO 2020, L 249, p. 17).
- (²) Regulamentul (CE) nr. 1071/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme comune privind condițiile care trebuie îndeplinite pentru exercitarea ocupației de operator de transport rutier și de abrogare a Directivei 96/26/CE a Consiliului (JO 2009, L 300, p. 51).
- (³) Regulamentul (CE) nr. 1072/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind normele comune pentru accesul la piața transportului rutier internațional de mărfuri (JO 2009, L 300, p. 72).

Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Bulgaria/Parlamentul European și Consiliul

(Cauza C-543/20)

(2021/C 19/30)

Limba de procedură: bulgara

Părțile

Reclamantă: Republica Bulgaria (reprezentanți: I. Zaharieva, T. Mitova, M. Georgieva, agenți)

Pârâți: Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

Reclamanta solicită Curții:

- Anularea articolului 1 alineatul (6) literele (c) și (d) din Regulamentul (UE) 2020/1054 (¹) al Regulamentului (UE) 2020/1054 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 561/2006 în ceea ce privește cerințele minime referitoare la duratele de conducere zilnice și săptămânale maxime, pauzele minime și perioadele de repaus zilnic și săptămânal și a Regulamentului (UE) nr. 165/2014 în ceea ce privește poziționarea prin intermediul tahografelor;
- cu titlu subsidiar, în cazul în care Curtea ar considera că cererea de anulare în parte a regulamentului atacat nu poate fi admisă, anularea în tot a Regulamentului (UE) 2020/1054 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 561/2006 în ceea ce privește cerințele minime referitoare la duratele de conducere zilnice și săptămânale maxime, pauzele minime și perioadele de repaus zilnic și săptămânal și a Regulamentului (UE) nr. 165/2014 în ceea ce privește poziționarea prin intermediul tahografelor și
- obligarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta invocă cinci motive în susținerea acțiunii sale:

1. încălcarea articolului 21 alineatul (1) și a articolului 45 TFUE, precum și a articolului 45 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene;

2. încălcarea principiului proporționalității consacrat la articolul 5 alineatul (4) TUE și la articolul 1 din Protocolul nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității;
3. încălcarea principiului securității juridice;
4. încălcarea principiului proporționalității, a articolului 5 alineatul (4) TUE și a articolului 1 din Protocolul nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității;
5. încălcarea principiului egalității de tratament și al interdicției oricărei discriminări consacrat la articolul 18 TFUE, precum și la articolele 20 și 21 din cartă, a principiului egalității statelor membre în fața tratatelor, consacrat la articolul 4 alineatul (2) TUE și, în măsura în care Curtea consideră necesar, a articolului 95 alineatul (1) TFUE.

(¹) JO 2020, L 249, p. 1.

Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Bulgaria/Parlamentul European și Consiliul

(Cauza C-544/20)

(2021/C 19/31)

Limba de procedură: bulgara

Părțile

Reclamantă: Republica Bulgaria (reprezentanți: I. Zaharieva, T. Mitova, M. Georgieva, agenți)

Pârâți: Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

Reclamanta solicită Curții:

- Anularea Directivei (UE) 2020/1057 (¹) a Parlamentului European și a Consiliului din 15 iulie 2020 de stabilire a unor norme specifice cu privire la Directiva 96/71/CE și la Directiva 2014/67/UE privind detașarea conducătorilor auto în sectorul transportului rutier și de modificare a Directivei 2006/22/CE în ceea ce privește cerințele de control și a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 și
- obligarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta invocă cinci motive în susținerea acțiunii sale

1. încălcarea principiului proporționalității consacrat la articolul 5 alineatul (4) TUE și la articolul 1 din Protocolul nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului UE și Tratatului FUE.
2. încălcarea principiului egalității de tratament și a interdicției oricărei discriminări consacrat la articolul 18 TFUE, precum și la articolele 20 și 21 din cartă, a principiului egalității statelor membre în fața tratatelor, consacrat la articolul 4 alineatul (2) TUE și, în măsura în care Curtea consideră necesar, a articolului 95 alineatul (1) TFUE.
3. încălcarea articolului 91 alineatul (1) TFUE.

4. încălcarea articolului 91 alineatul (2) TFUE, a articolului 90 TFUE coroborat cu articolul 3 alineatul (3) TUE și a articolului 94 TFUE.
5. Încălcarea articolelor 34 și 35 TFUE, într-un mod care nu poate fi justificat în temeiul articolului 36 TFUE, precum și a articolului 58 alineatul (1) TFUE coroborat cu articolul 91 TFUE sau, în subsidiar, a articolului 56 TFUE.

(¹) JO 2020, L 249, p. 49.

**Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Bulgaria/Parlamentul European, Consiliul
Uniunii Europene**

(Cauza C-545/20)

(2021/C 19/32)

Limba de procedură: bulgara

Părțile

Reclamantă: Republica Bulgaria (reprezentanți: L. Zaharieva, Ts. Mitova, M. Georgieva)

Pârâte: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

- Anularea următoarelor dispoziții din Regulamentul (UE) 2020/1055 (¹) al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1071/2009, (CE) nr. 1072/2009 și (UE) nr. 1024/2012 în vederea adaptării acestora la evoluțiile sectorului transportului rutier;
- Articolul 1 alineatul (3) prin aceea că adoptă articolul 5 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 1071/2009. În cazul în care Curtea ar considera că este imposibilă anularea acestei dispoziții, Bulgaria solicită cu titlu subsidiar anularea articolului 1 alineatul (3) în întregime și
- Articolul 2 alineatul (4) litera (a). În cazul în care Curtea ar considera că este imposibilă anularea acestei dispoziții, Bulgaria solicită cu titlu subsidiar anularea articolului 2 alineatul (4);
- în cazul în care Curtea ar considera că cererea principală de anulare în parte a regulamentului atacat nu poate fi admisă, anularea în tot a Regulamentului (UE) 2020/1055 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1071/2009, (CE) nr. 1072/2009 și (UE) nr. 1024/2012 în vederea adaptării acestora la evoluțiile sectorului transportului rutier și
- obligarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta invocă șapte motive în susținerea acțiunii sale:

1. Încălcarea dispozițiilor articolului 90 TFUE, coroborate cu cele ale articolului 3 alineatul (3) TUE, ale articolului 11 TFUE, ale articolului 37 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, ale articolului 3 alineatul (5) TUE și ale articolului 208 alineatul (2), ale articolului 216 alineatul (2) TFUE, precum și a Acordului de la Paris.
2. Încălcarea principiului proporționalității, consacrat la articolul 5 alineatul (4) TUE și la articolul 1 din Protocolul nr. 2.

3. Încălcarea principiului egalității de tratament și al nediscriminării (articolul 18 TFUE și articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene), a principiului egalității statelor membre în fața tratatelor [articolul 4 alineatul (2) TUE] și, eventual, a articolului 95 alineatul (1) TFUE.
4. Încălcarea articolului 91 alineatul (1) TFUE.
5. Încălcarea articolului 90 a articolului 91 alineatul (2) și a articolului 94 TFUE și a articolului 3 alineatul (3) TUE.
6. Încălcarea libertății de exercitare a unei profesii și a dreptului de stabilire în temeiul articolului 49 TFUE și a articolelor 15 și 16 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
7. Încălcarea dispozițiilor articolului 58 alineatul (1) coroborate cu cele ale articolului 91 TFUE și, în subsidiar, ale articolului 56 TFUE.

(¹) JO 2020, L 249, p. 17.

Acțiune introdusă la data de 23 octombrie 2020 – România / Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-546/20)

(2021/C 19/33)

Limba de procedură: română

Părțile

Reclamantă: România (reprezentanți: E. Gane, L. Lițu și M. Chicu, în calitate de agenți)

Pârâți: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

— să anuleze parțial Regulamentul (UE) 2020/1054, în ceea ce privește:

— articolul 1 punctul 6 litera (c), de modificare a articolului 8 alineatul (8) din Regulamentul (CE) nr. 561/2006, și

— articolul 1 punctul 6 litera (d), de modificare a articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 prin introducerea unui nou alineat (8a);

în subsidiar, numai în eventualitatea în care Curtea ar considera că aceste dispoziții sunt indisolubil legate de alte prevederi ale Regulamentului (UE) 2020/1054 sau privesc esența acestui act, să anuleze în totalitate respectivul act legislativ UE;

— să oblige Parlamentul și Consiliul la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

În susținerea acțiunii, România invocă trei motive:

1. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității, prevăzut la articolul 5 alineatul (4) TUE

România apreciază că măsura reglementată la articolul 1 punctul 6 litera (c) – constând în interdicția de efectuare la bordul vehiculului a perioadei de repaus săptămânal normale și a oricărei perioade de repaus săptămânal de mai mult de 45 de ore luată în compensație pentru perioade de repaus săptămânal reduse anterioare – este inadecvată pentru atingerea obiectivelor urmărite, îndeosebi pentru îmbunătățirea siguranței rutiere și a condițiilor de muncă pentru conducătorii auto. În plus, ea nu elimină riscurile și impedimentele identificate de Comisie.

Mai mult, datele și informațiile care indicau caracterul ei vădit inadecvat erau cunoscute colegiitorilor la momentul adoptării sale.

De asemenea, România consideră că măsura reglementată la articolul 1 punctul 6 litera (d) – privind întoarcerea conducătorilor auto, la fiecare patru săptămâni consecutive (și respectiv înainte de perioada de repaus săptămânal normală de peste 45 de ore luată în compensație, după două perioade de repaus săptămânal reduse consecutive), la centrul operațional al angajatorului din statul membru UE de stabilire al acestuia sau la locul de reședință al conducătorului auto – este vădit inadecvată, având în vedere, în special, noile obligații administrative instituite, cheltuielile însemnate pentru operatori, restrângerea activității comerciale a acestora, precum și faptul că nu asigură o protecție corespunzătoare a șoferilor.

În plus, studiul de impact nu pare să se fi aplecat asupra tuturor acestor aspecte, context în care colegiitorii nu aveau cum să ia în considerare toate elementele și circumstanțele pertinente ale situației.

2. Al doilea motiv, întemeiat pe restricționarea nejustificată a dreptului de stabilire, prevăzut la articolul 49 TFUE

România apreciază că măsura instituită prin articolul 1 punctul 6 litera (d) presupune, pentru operatorii din statele de la periferia geografică a Uniunii, noi obligații administrative, cheltuieli însemnate și o restrângere a activității comerciale, care vor determina relocarea acestora și vor avea un efect disuasiv în ceea ce privește înființarea de societăți de transport în respectivele state.

Prin urmare, această măsură constituie o restricție privind libertatea de stabilire în sensul articolului 49 TFUE. Respectiva restricție nu este justificată.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului nediscriminării pe criteriul naționalității, prevăzut la articolul 18 TFUE

România apreciază că măsura reglementată de articolul 1 punctul 6 litera (c) creează dezavantaje evidente pentru statele de la periferia geografică a Uniunii, date fiind, în special, particularitățile rețelei de spații de parcare și cazare.

De asemenea, România consideră că asigurarea întoarcerii șoferilor conform articolului 1 punctul 6 litera (d) presupune pierderi semnificative pentru societățile constituite în statele membre localizate la periferia geografică a UE – în orice caz, net superioare prin raportare la statele membre situate în apropierea centrului transporturilor în UE.

În plus, măsurile reglementate prin Regulamentul (UE) 2020/1054, Regulamentul (UE) 2020/1055 ⁽¹⁾ și Directiva (UE) 2020/1057 ⁽²⁾ (privind restricționarea suplimentară a operațiunilor de cabotaj, întoarcerea vehiculului la centrul operațional din statul membru de stabilire la opt săptămâni, întoarcerea conducătorului auto la patru săptămâni, interdicția efectuării perioadei de repaus săptămânal normală în cabina vehiculului și detașarea conducătorilor auto) au fost concepute drept piloni ai unui pachet legislativ integrat, context în care doar o analiză a efectelor cumulate ale acestora poate ilustra impactul lor real pe piața transporturilor.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) 2020/1055 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1071/2009, (CE) nr. 1072/2009 și (UE) nr. 1024/2012 în vederea adaptării acestora la evoluțiile sectorului transportului rutier, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 249 din 31 iulie 2020, pagina 17.

⁽²⁾ Directiva (UE) 2020/1057 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 iulie 2020 de stabilire a unor norme specifice cu privire la Directiva 96/71/CE și la Directiva 2014/67/UE privind detașarea conducătorilor auto în sectorul transportului rutier și de modificare a Directivei 2006/22/CE în ceea ce privește cerințele de control și a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 249 din 31 iulie 2020, pagina 49.

Acțiune introdusă la data de 23 octombrie 2020 – România / Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-547/20)

(2021/C 19/34)

Limba de procedură: română

Părțile

Reclamantă: România (reprezentanți: E. Gane, R. I. Hațieganu și A. Rotăreanu, în calitate de agenți)

Pârâți: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

— să anuleze parțial Regulamentul (UE) 2020/1055, în ceea ce privește:

— articolul 1 punctul 3, de modificare a articolului 5 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 1071/2009, și

— articolul 2 punctul 4 literele (a), (b), (c), de modificare a articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 1072/2009 prin introducerea alineatului (2a), modificarea alineatului (3) și introducerea alineatului (4a);

în subsidiar, numai în eventualitatea în care Curtea ar considera că aceste dispoziții sunt indisolubil legate de alte prevederi ale Regulamentului (UE) 2020/1055 sau privesc esența acestui act, să anuleze în totalitate respectivul act legislativ UE;

— să oblige Parlamentul și Consiliul la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

În susținerea acțiunii, România invocă trei motive:

1. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității, prevăzut la articolul 5 alineatul (4) TUE

România apreciază că măsura reglementată la articolul 1 punctul 3, privind obligația întoarcerii vehiculului la centrul operațional din statul membru de stabilire la opt săptămâni, nu este necesară pentru a consolida prezența reală și efectivă a societății în statul membru respectiv și este vădit inadecvată pentru atingerea obiectivului declarat.

Ea reprezintă o sarcină nejustificată economic și împovărătoare pentru operatori, care va genera costuri operaționale inutile, creșterea numărului curselor fără încărcătură, precum și a emisiilor de CO₂.

De asemenea, România consideră că măsura reglementată la articolul 2 punctul 4 literele (a), (b), (c), de restricționare suplimentară a operațiunilor de cabotaj, este vădit inadecvată pentru atingerea obiectivelor declarate și nu este necesară pentru soluționarea problemelor identificate care vizează nerespectarea regulilor privind cabotajul.

Ea marchează un regres față de nivelul de liberalizare al pieței din prezent și este aptă să creeze dezechilibre în organizarea lanțurilor logistice ale companiilor de transport, să crească timpii de inactivitate și numărul curselor goale. Dispozițiile nou introduse îngreunează aplicarea reglementărilor privind cabotajul și complică mecanismele de control, adăugând sarcini administrative inutile operatorilor.

Cele două măsuri sunt disproporționate prin raportare la impactul negativ asupra întreprinderilor de transport de la nivelul statelor membre UE, cu precădere cele situate la periferia geografică a Uniunii.

2. Al doilea motiv, întemeiat pe restricționarea nejustificată a dreptului de stabilire, prevăzut la articolul 49 TFUE

România apreciază că măsura instituită prin articolul 1 punctul 3 generează costuri operaționale semnificative pentru societățile de transport stabilite într-un stat membru de la periferia geografică a UE. Rentabilitatea și implicit atractivitatea înființării unei astfel de societăți în aceste state va scădea semnificativ. Totodată, operatorii stabiliți deja își vor reloca activitatea în state din Vest Europei pentru a diminua efectele negative antrenate de obligația întoarcerii vehiculului la centrul operațional din statul membru de stabilire la opt săptămâni.

Prin urmare, această măsură constituie o restricție privind libertatea de stabilire în sensul articolului 49 TFUE. Respectiva restricție nu este justificată.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului nediscriminării pe criteriul naționalității, prevăzut la articolul 18 TFUE

România apreciază că măsura privind întoarcerea vehiculului la centrul operațional din statul membru de stabilire la opt săptămâni și restricțiile suplimentare privind cabotajul sunt contrare obiectivelor de convergență ale UE și au o natură protecționistă, ce creează o barieră semnificativă de intrare pe piețele de transport pentru operatorii nerezidenți.

Deși în aparență nediscriminatorii, aceste măsuri vor avea *de facto* un impact de amploare diferită la nivelul statelor membre, prin aceea că vor afecta în mod semnificativ și disproporționat activitatea economică a operatorilor de transport stabiliți în statele de la periferia geografică a UE.

În plus, măsurile reglementate prin Regulamentul (UE) 2020/1055, Regulamentul (UE) 2020/1054 ⁽¹⁾ și Directiva (UE) 2020/1057 ⁽²⁾ (privind restricționarea suplimentară a operațiunilor de cabotaj, întoarcerea vehiculului la centrul operațional din statul membru de stabilire la opt săptămâni, întoarcerea conducătorului auto la patru săptămâni, interdicția efectuării perioadei de repaus săptămânal normală în cabina vehiculului și detașarea conducătorilor auto) au fost concepute drept piloni ai unui pachet legislativ integrat, context în care doar o analiză a efectelor cumulate ale acestora poate ilustra impactul lor real pe piața transporturilor.

⁽¹⁾ Regulamentului (UE) 2020/1054 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 561/2006 în ceea ce privește cerințele minime referitoare la duratele de conducere zilnice și săptămânale maxime, pauzele minime și perioadele de repaus zilnic și săptămânal și a Regulamentului (UE) nr. 165/2014 în ceea ce privește poziționarea prin intermediul tahografelor, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 249 din 31 iulie 2020, pagina 1.

⁽²⁾ Directiva (UE) 2020/1057 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 iulie 2020 de stabilire a unor norme specifice cu privire la Directiva 96/71/CE și la Directiva 2014/67/UE privind detașarea conducătorilor auto în sectorul transportului rutier și de modificare a Directivei 2006/22/CE în ceea ce privește cerințele de control și a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 249 din 31 iulie 2020, pagina 49.

Acțiune introdusă la data de 23 octombrie 2020 – România / Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-548/20)

(2021/C 19/35)

Limba de procedură: română

Părțile

Reclamantă: România (reprezentanți: E. Gane, L. Lițu și M. Chicu, în calitate de agenți)

Pârâți: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

— să anuleze parțial Directiva (UE) 2020/1057, în ceea ce privește articolul 1 alineatele (3)-(6);

în subsidiar, numai în eventualitatea în care Curtea ar considera că aceste dispoziții sunt indisolubil legate de alte prevederi ale Directivei (UE) 2020/1057 sau privesc esența acestui act, să anuleze în totalitate respectivul act legislativ UE;

— să oblige Parlamentul și Consiliul la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

În susținerea acțiunii, România invocă două motive:

1. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității, prevăzut la articolul 5 alineatul (4) TUE

România apreciază că soluția raportării la criteriul tipologiei operațiunii de transport, în vederea identificării ipotezelor de aplicare a regimului detașării în transportul rutier nu a făcut obiectul evaluării de impact derulate de către Comisie și nu se susține în baza vreunui raport/studiu sau a unor date științifice.

Colegiitorii aveau, în speță, obligația de a derula o evaluare de impact, în contextul în care aceștia au modificat fundamental propunerea Comisiei fără a dispune de suficiente elemente care să le permită să aprecieze proporționalitatea noii măsuri.

În plus, criteriul tipologiei operațiunilor de transport creează incertitudini în identificarea statului membru gazdă și a legislației aplicabile. Pe cale de consecință, raportarea la acest criteriu afectează securitatea juridică, fiind contrară, printre altele, chiar obiectivelor declarate ale Directivei (UE) 2020/1057.

Mai mult, aplicarea regimului detașării în transportul rutier prin raportare la criteriul operațiunii de transport este de natură să afecteze flexibilitatea și celeritatea specifice acestui domeniu.

2. Al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului nediscriminării pe criteriul naționalității, prevăzut la articolul 18 TFUE

România consideră că, în contextul în care piața transporturilor internaționale este, în mod obiectiv, centralizată/polarizată, iar cota operatorilor din statele membre din zona periferică a UE pe piața transporturilor internaționale este în creștere, este evident că operatorii din această zonă vor suporta, în principal, costurile administrative și financiare asociate detașării și vor fi descurajați în ceea ce privește operațiunile derulate de măsuri precum articolul 1 alineatele (3)-(6) din Directiva (UE) 2020/1057.

În plus, măsurile reglementate prin Directiva (UE) 2020/1057, Regulamentul (UE) 2020/1054 ⁽¹⁾ și Regulamentul (UE) 2020/1055 ⁽²⁾ (privind restricționarea suplimentară a operațiunilor de cabotaj, întoarcerea vehiculului la centrul operațional din statul membru de stabilire la opt săptămâni, întoarcerea conducătorului auto la patru săptămâni, interdicția efectuării perioadei de repaus săptămânal normală în cabina vehiculului și detașarea conducătorilor auto) au fost concepute drept piloni ai unui pachet legislativ integrat, context în care doar o analiză a efectelor cumulate ale acestora poate ilustra impactul lor real pe piața transporturilor.

⁽¹⁾ Regulamentului (UE) 2020/1054 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 561/2006 în ceea ce privește cerințele minime referitoare la duratele de conducere zilnice și săptămânale maxime, pauzele minime și perioadele de repaus zilnic și săptămânal și a Regulamentului (UE) nr. 165/2014 în ceea ce privește poziționarea prin intermediul tahografelor, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 249 din 31 iulie 2020, pagina 1.

⁽²⁾ Regulamentului (UE) 2020/1055 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1071/2009, (CE) nr. 1072/2009 și (UE) nr. 1024/2012 în vederea adaptării acestora la evoluțiile sectorului transportului rutier, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 249 din 31 iulie 2020, pagina 17.

Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Cipru/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-549/20)

(2021/C 19/36)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Republica Cipru (reprezentant: E. Neofytou, agent)

Pârâte: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

- Anularea articolului 1 alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2020/1055 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1071/2009, (CE) nr. 1072/2009 și (UE) nr. 1024/2012 în vederea adaptării acestora la evoluțiile sectorului transportului rutier ⁽¹⁾, în partea în care înlocuiește litera (b) a articolului 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1071/2009 și, cu titlu subsidiar, în cazul în care Curtea ar considera că nu este posibil, anularea în întregime a articolului 1 alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2020/1055;
- Cu titlu subsidiar, în cazul în care Curtea ar considera că nu este posibilă anularea în parte – astfel cum se solicită în primul capăt de cerere – a regulamentului atacat: anularea în întregime a Regulamentului (UE) 2020/1055 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1071/2009, (CE) nr. 1072/2009 și (UE) nr. 1024/2012 în vederea adaptării acestora la evoluțiile sectorului transportului rutier;
- obligarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă șapte motive de anulare.

Primul motiv de anulare: reclamanta afirmă că pârâții au încălcat articolul 90 TFUE coroborat cu articolul 3 alineatul (3) TUE, articolul 11 TFUE, articolul 37 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, articolul 3 alineatul (5) TUE, articolul 208 alineatul (2) și articolul 216 alineatul (2) TFUE, precum și Acordul de la Paris.

Al doilea motiv de anulare: reclamanta afirmă că pârâții au încălcat principiul proporționalității, astfel cum este consacrat la articolul 5 alineatul (4) TUE, precum și la articolul 1 din Protocolul (nr. 2) privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, care este anexat la Tratatul UE și la Tratatul FUE.

Al treilea motiv de anulare: reclamanta afirmă că pârâții au încălcat principiul egalității de tratament și nediscriminării, astfel cum este definit la articolul 18 TFUE, la articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, principiul egalității între state membre în fața tratatelor, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (2) TUE, precum și – în măsura în care Curtea îl consideră pertinent – articolul 95 alineatul (1) TFUE.

Al patrulea motiv de anulare: reclamanta afirmă că pârâții au încălcat articolul 91 alineatul (1) TFUE.

Al cincilea motiv de anulare: reclamanta afirmă că pârâții au încălcat articolul 91 alineatul (2) TFUE, precum și articolul 90 TFUE coroborat cu articolul 3 alineatul (3) TUE și cu articolul 94 TFUE.

Al șaselea motiv de anulare: reclamanta afirmă că pârâții au încălcat libertatea de a desfășura o activitate comercială și libertatea de stabilire, astfel cum sunt prevăzute la articolul 49 TFUE și la articolele 15 și 16 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Al șaptelea motiv de anulare: reclamanta afirmă că pârâții au încălcat articolul 58 alineatul (1) TFUE coroborat cu articolul 91 TFUE și, cu titlu subsidiar, articolul 56 TFUE.

⁽¹⁾ JO 2020, L 249, p. 17.

Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Cipru/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-550/20)

(2021/C 19/37)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Republica Cipru (reprezentat: Eirini Neofytou)

Pârâte: Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

— Anularea Directivei (UE) 2020/1057 ⁽¹⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 15 iulie 2020 de stabilire a unor norme specifice cu privire la Directiva 96/71/CE și la Directiva 2014/67/UE privind detașarea conducătorilor auto în sectorul transportului rutier și de modificare a Directivei 2006/22/CE în ceea ce privește cerințele de control și a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012, și

— obligarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă cinci motive:

Primul motiv al acțiunii: reclamanta susține că pârâtele au încălcat principiul proporționalității, consacrat la articolul 5 alineatul (4) TUE și la articolul 1 din Protocolul (n. 2) privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat la TUE și la TFUE.

Al doilea motiv al acțiunii: reclamanta susține că pârătele au încălcat principiul egalității de tratament și interdicția discriminării, consacrate la 18 TFUE și al articolele 20 și 21 Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene, principiul egalității statelor membre în fața tratatelor, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (2) TUE, și, în limitele stabilite de Curte, la articolul 95 alineatul (1) TFUE.

Al treilea motiv al acțiunii: reclamanta susține că pârătele au încălcat articolul 91 alineatul (1) TFUE.

Al patrulea motiv al acțiunii: reclamanta susține că pârătele au încălcat articolul 91 alineatul (1) TFUE și articolul 90 TFUE, coroborat cu articolul 3 alineatul (3) TUE, precum și articolul 94 TFUE.

Al cincilea motiv al acțiunii: reclamanta susține că pârătele au încălcat articolele 34 și 35 TFUE – încălcare care nu este justificată în temeiul articolului 36 TFUE – și articolul 58 alineatul (1), coroborat cu articolul 91 TFUE, sau, în subsidiar, articolul 56 TFUE.

(¹) JO 2020, L 249, p. 49.

Acțiune introdusă la 26 octombrie 2020 – Republica Ungaria/Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-551/20)

(2021/C 19/38)

Limba de procedură: maghiara

Părțile

Reclamantă: Republica Ungaria (reprezentanți: Fehér M. Z. și Szíjjártó K., meghatalmazottak)

Pârâte: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

Reclamanta solicită Curții anularea:

- articolului 1 punctul 6 litera (c) și a articolului 2 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2020/1054 (¹) și, cu titlu accesoriu, a tuturor acelor dispoziții care formează o unitate indisociabilă cu dispozițiile menționate;
- articolului 1 punctul 3 din Regulamentul (UE) 2020/1055 (²), în măsura în care modifică articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 1071/2009 prin introducerea unei noi litere (b) la alineatul (1) și, cu titlu accesoriu, a tuturor acelor dispoziții care formează o unitate indisociabilă cu dispozițiile menționate;
- articolului 1 din Directiva (UE) 2020/1057 (³) sau, în subsidiar, a articolului 1 alineatul (6) din aceasta, precum și, cu titlu accesoriu, a tuturor acelor dispoziții care formează o unitate indisociabilă cu dispozițiile menționate;
- obligarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

1. Motive referitoare la dispozițiile în litigiu ale Regulamentului 2020/1054:

Dispoziția prevăzută la **articolul 1 punctul 6 litera (c)** din Regulamentul 2020/1054 – conform căreia perioadele de repaus săptămânal normale și orice perioadă de repaus săptămânal de mai mult de 45 de ore luată în compensație pentru perioade de repaus săptămânal reduse anterioare nu pot fi efectuate la bordul unui vehicul – nu este aplicabilă în practică, deoarece facilitățile de odihnă adecvate disponibile nu sunt suficiente. Aceasta cerință impune o obligație disproporționată în sarcina persoanelor fizice și juridice – conducători auto și întreprinderi de transport – ceea ce constituie o eroare vădită de apreciere din partea legiuitorilor. De asemenea, reprezintă eroare vădită de apreciere faptul că, în cadrul procedurii legislative, nu s-a evaluat în absolut disponibilitatea, numărul și localizarea spațiilor de cazare corespunzătoare cerințelor prevăzute de dispoziția în litigiu, chiar dacă fuseseră semnalate obiecții serioase în această privință.

Potrivit guvernului maghiar, **articolul 2 punctul 2** din Regulamentul (UE) 2020/1054, care stabilește data la care vehiculele vor fi echipate cu un tahograf inteligent de a doua generație (V2), este nelegal. În primul rând, prin adoptarea acestei dispoziții, legiuitorii au săvârșit o eroare vădită de apreciere și au încălcat principiul proporționalității, întrucât nu au examinat consecințele socio-economice ale avansării acestui termen. În al doilea rând, legiuitorii au încălcat așteptările legitime ale operatorilor economici, precum și principiul protecției încrederii legitime și al securității juridice. În al treilea rând, dispoziția menționată încalcă cerința de a menține competitivitatea economiei Uniunii prevăzută la articolul 151 al doilea paragraf TFUE, întrucât, în prezent, o astfel de cerință nu se aplică vehiculelor întreprinderilor stabilite în state care nu sunt membre ale Uniunii, astfel încât aceste întreprinderi beneficiază în mod clar de un avantaj competitiv față de întreprinderile din cadrul Uniunii.

2. Motive referitoare la dispozițiile în litigiu ale Regulamentului 2020/1055

Potrivit guvernului maghiar, obligația ca vehiculul să se întoarcă la fiecare opt săptămâni încalcă cerința de proporționalitate și constituie o eroare vădită de apreciere, întrucât Parlamentul European și Consiliul nu au efectuat nicio analiză a impactului economic, social și de mediu al acestei noi cerințe și întrucât, prin urmare, nu aveau informații utile pentru a stabili dacă aceasta era sau nu proporțională. Astfel, legiuitorii au încălcat și principiul precauției, deoarece nu au evaluat consecințele acestei măsuri asupra mediului. Ca urmare a respectivei obligații, vehiculele vor trebui, în multe cazuri, să se întoarcă goale, ceea ce va duce la un nivel ridicat de emisii de dioxid de carbon în Uniune.

Pe de altă parte, această cerință încalcă principiul nediscriminării, deoarece afectează în mod diferit transportatorii stabiliți în centrul Uniunii Europene față de cei stabiliți în periferia acesteia și, în special, în statele membre denumite „UE-13”. În temeiul articolului 91 alineatul (2) și al articolului 94 TFUE, legiuitorii ar fi trebuit să ia în considerare condițiile specifice ale acestor țări și să se abțină de la adoptarea de măsuri având efecte discriminatorii.

3. Motive referitoare la dispozițiile în litigiu ale Directivei 2020/1057:

Cu titlu principal, guvernul maghiar solicită anularea articolului 1 din Directiva 2020/1057, care include „[n]orme specifice privind detașarea conducătorilor auto”. Potrivit acestuia, „normele specifice” menționate sunt nelegale, deoarece conducătorii auto care efectuează transport internațional nu pot fi considerați ca persoane care pun în aplicare o măsură transnațională în sensul articolului 1 alineatul (3) litera (a) din Directiva 96/71/CE, astfel încât ei nu pot intra în domeniul de aplicare al respectivelor dispoziții ale directivei.

Cu titlu subsidiar, guvernul maghiar solicită anularea articolului 1 alineatul (6) din Directiva 2020/1057, având în vedere că legiuitorii au încălcat cerința egalității de tratament prin faptul că scutirea privind operațiunile de transport bilateral stabilită la articolul 1 alineatul (3) din directivă nu cuprinde operațiunile denumite de transport combinat însoțit. În plus, guvernul maghiar invocă de asemenea, în ceea ce privește această dispoziție, lipsa unei analize de impact și, în acest context, o încălcare a principiului proporționalității și o eroare vădită de apreciere de către legiuitori.

(¹) Regulamentul (UE) 2020/1054 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 561/2006 în ceea ce privește cerințele minime referitoare la duratele de conducere zilnice și săptămânale maxime, pauzele minime și perioadele de repaus zilnic și săptămânal și a Regulamentului (UE) nr. 165/2014 în ceea ce privește poziționarea prin intermediul tahografelor (JO 2020, L 249, p. 1).

(²) Regulamentul (UE) 2020/1055 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1071/2009, (CE) nr. 1072/2009 și (UE) nr. 1024/2012 în vederea adaptării acestora la evoluțiile sectorului transportului rutier (JO 2020, L 249, p. 17).

(³) Directiva (UE) 2020/1057 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 iulie 2020 de stabilire a unor norme specifice cu privire la Directiva 96/71/CE și la Directiva 2014/67/UE privind detașarea conducătorilor auto în sectorul transportului rutier și de modificare a Directivei 2006/22/CE în ceea ce privește cerințele de control și a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (JO 2020, L 249, p. 49).

A acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – Republica Malta/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene**(Cauza C-552/20)**

(2021/C 19/39)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamantă: Republica Malta (reprezentanți: A. Buhagiar, Agent, D. Sarmiento Ramírez-Escudero, J. Sedano Lorenzo, avocați)

Pârâți: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

Reclamanta solicită Curții:

- anularea articolului 5 primul paragraf litera (b) din Regulamentul nr. 1071/2009 ⁽¹⁾ și a articolului 8 alineatul (2a) din Regulamentul nr. 1072/2009 ⁽²⁾, astfel cum au fost modificate prin articolele 1 și, respectiv, 2 din Regulamentul (UE) 2020/1055 ⁽³⁾ al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1071/2009, (CE) nr. 1072/2009 și (UE) nr. 1024/2012 în vederea adaptării acestora la evoluțiile sectorului transportului rutier;
- obligarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, Republica Malta solicită anularea măsurilor atacate pentru următoarele motive.

Primul motiv, prin care se solicită Curții anularea articolului 1 punctul 3 din Regulamentul 2020/1055 (norma privind „întoarcerea acasă a vehiculului”), în măsura în care această dispoziție:

- încalcă articolul 91 alineatul (2) TFUE coroborat cu articolul 11 TFUE și cu articolul 37 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, având în vedere adoptarea sa cu nerespectarea considerațiilor privind impactul asupra mediului și efectele sale grave asupra activităților de transport;
- încalcă articolul 5 alineatul (4) TUE și principiul proporționalității, întrucât nu este cea mai puțin restrictivă măsură și produce un prejudiciu disproporționat în termeni de raport cost – beneficii din punctul de vedere al mediului și al operațiunilor de transport;

Al doilea motiv, prin care se solicită Curții anularea articolului 2 punctul 4 litera (a) din Regulamentul 2020/1055 (norma privind „perioada de abținere în cadrul cabotajului”), în măsura în care această dispoziție:

- încalcă articolul 91 alineatul (2) TFUE, ca urmare a omiterii de către pârâți a măsurării impactului semnificativ al acestuia asupra operațiunilor de transport;
- încalcă articolul 5 alineatul (4) TUE și principiul proporționalității, întrucât restricționează în mod considerabil posibilitatea transportatorilor rutieri de a-și organiza capacitățile logistice și de a asigura o bună funcționare a flotei acestora;

- încalcă articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și principiul egalității de tratament, întrucât nu ia în considerare, fără nicio justificare obiectivă, particularitățile unui stat membru insular și ale pieței sale a transporturilor de mărfuri.

- (¹) Regulamentul (CE) nr. 1071/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme comune privind condițiile care trebuie îndeplinite pentru exercitarea ocupației de operator de transport rutier și de abrogare a Directivei 96/26/CE a Consiliului (JO 2009, L 300, p. 51).
- (²) Regulamentul (CE) nr. 1072/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind normele comune pentru accesul la piața transportului rutier internațional de mărfuri (JO 2009, L 300, p. 72).
- (³) JO 2020, L 249, p. 17.

Acțiune introdusă la 26 octombrie 2020 – Republica Polonă/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-553/20)

(2021/C 19/40)

Limba de procedură: polona

Părțile

Reclamantă: Republica Polonă (reprezentant: B. Majczyna, agent)

Pârâte: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

- Anularea articolului 1 punctul 6 litera (d) din Regulamentul (UE) 2020/1054 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 561/2006 în ceea ce privește cerințele minime referitoare la duratele de conducere zilnice și săptămânale maxime, pauzele minime și perioadele de repaus zilnic și săptămânal și a Regulamentului (UE) nr. 165/2014 în ceea ce privește poziționarea prin intermediul tahografelor (¹);
- obligarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Cu titlu subsidiar, în cazul în care Curtea va stabili că reglementarea atacată din Regulamentul 2020/1054 nu poate fi separată de restul acestui regulament, Republica Polonă solicită anularea Regulamentului 2020/1054 în întregime.

Motivele și principalele argumente

Republica Polonă susține că reglementarea atacată din Regulamentul 2020/1054:

- 1) încalcă principiul proporționalității [articolul 5 alineatul (4) TUE], prin stabilirea arbitrară a locurilor în care conducătorii auto sunt obligați la repaus;
- 2) încalcă articolul 91 alineatul (2) TFUE, prin adoptarea acestor măsuri fără luarea în considerare a efectului acestora asupra calității vieții și a nivelului de ocupare a forței de muncă în anumite regiuni, precum și a funcționării infrastructurii de transport;
- 3) încalcă articolul 94 TFUE prin adoptarea acestor măsuri fără luarea în considerare a situației economice a operatorilor;
- 4) încalcă principiul securității juridice prin formularea reglementării menționate într-un mod imprecis și care nu permite stabilirea obligațiilor care rezultă din aceasta;
- 5) încalcă articolul 11 TFUE și articolul 37 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene prin nerespectarea cerințelor privind protecția mediului.

Republica Polonă susține în special că reglementarea atacată încalcă principiul proporționalității. În ceea ce privește adoptarea unor criterii necorespunzătoare de stabilire a locurilor în care conducătorii auto trebuie să își petreacă perioadele de repaus, se încalcă principiul care rezultă din Regulamentul nr. 561/2006 și potrivit căruia conducătorul auto poate dispune liber de timpul său de repaus. În același timp, operatorilor de transport rutier li s-au stabilit obligații exagerate, care au un efect negativ nu numai asupra situației angajatorilor individuali, în special a celor mici și mijlocii, precum și asupra pieței serviciilor de transport, ci și asupra mediului. Efectele negative ale adoptării reglementării atacate vor fi resimțite în special de angajatorii din statele situate la distanță de centrul Uniunii Europene. În același timp, reglementarea adoptată nu are o motivare obiectivă din perspectiva situației conducătorilor auto. Aceasta nu reflectă nici caracterul specific al serviciilor reglementate.

(¹) JO 2020, L 249, p. 1.

Acțiune introdusă la 26 octombrie 2020 – Republica Polonă/Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-554/20)

(2021/C 19/41)

Limba de procedură: polona

Părțile

Reclamantă: Republica Polonă (reprezentant: B. Majczyna, agent)

Pârâte: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

— Anularea următoarelor reglementări din Regulamentul (UE) 2020/1055 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2020 de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1071/2009, (CE) nr. 1072/2009 și (UE) nr. 1024/2012 în vederea adaptării acestora la evoluțiile sectorului transportului rutier:

- a) a articolului 1 punctul 3 în partea în care se adaugă alineatul (1) literele (b) și (g) la articolul 5 din Regulamentul 1071/2009 (¹),
- b) a articolului 2 punctul 4 litera (a), prin care se adaugă alineatul (2a) la articolul 8 din Regulamentul 1072/2009 (²),
- c) a articolului 2 punctul 5 litera (b), prin care se adaugă alineatul (7) la articolul 10 din Regulamentul 1072/2009;

— obligarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Cu titlu subsidiar, în cazul în care Curtea constată că reglementările atacate din Regulamentul 2020/1055 nu pot fi separate de restul acestui regulament fără modificarea esenței acestuia, Republica Polonă solicită anularea Regulamentului 2020/1055 în întregime.

Motivele și principalele argumente

Republica Polonă formulează următoarele afirmații privind reglementările din Regulamentul 2020/1055:

- 1) În ceea ce privește articolul 1 punctul 3, în măsura în care această reglementare adaugă alineatul (1) litera (b) la articolul 5 din Regulamentul 1071/2009:
 - a) încălcarea principiului proporționalității [articolul 5 alineatul (4) TFUE], a articolului 91 alineatul (2) TFUE, precum și a articolului 94 TFUE prin stabilirea obligației de întoarcere a vehiculelor la centrele operaționale la fiecare opt săptămâni,

- b) încălcarea articolului 11 TFUE și a articolului 37 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene prin nerespectarea cerințelor de protecție a mediului;
- 2) În ceea ce privește articolul 1 punctul 3 în partea în care se adaugă alineatul (1) litera (g) la articolul 5 din Regulamentul 1071/2009:
- a) încălcarea principiului proporționalității [articolul 5 alineatul (4) TFUE] prin stabilirea unor cerințe arbitrare privind numărul vehiculelor de care trebuie să dispună operatorii de transport rutier, precum și privind locul de staționare a conducătorilor auto la un centru operațional din statul membru în care își au sediul;
- b) încălcarea principiului securității juridice prin stabilirea unor cerințe imprecise privind numărul de vehicule de care trebuie să dispună operatorii de transport rutier, precum și privind locul de staționare a conducătorilor auto la un centru operațional din statul membru în care își au sediul;
- c) încălcarea articolului 11 TFUE și a articolului 37 din Cartă prin nerespectarea cerințelor de protecție a mediului;
- 3) În ceea ce privește articolul 2 punctul 4 litera (a):
- a) încălcarea principiului proporționalității [articolul 5 alineatul (4) TFUE], a articolului 91 alineatul (2) TFUE, precum și a articolului 94 TFUE prin stabilirea pauzei obligatorii și prin interdicția operațiunilor de cabotaj,
- b) încălcarea articolului 11 TFUE și a articolului 37 din Cartă prin nerespectarea cerințelor de protecție a mediului;
- 4) În ceea ce privește articolul 2 punctul 5 litera (b):
- a) încălcarea principiului proporționalității [articolul 5 alineatul (4) TFUE], a articolului 91 alineatul (2) TFUE, precum și a articolului 94 TFUE prin acordarea posibilității statelor membre de a stabili limitări în sfera efectuării de operațiuni de cabotaj constând în segmente rutiere inițiale sau finale efectuate în cadrul unor operațiuni de transport combinat între state membre;
- b) încălcarea articolului 11 TFUE și a articolului 37 din Cartă prin nerespectarea cerințelor de protecție a mediului;

Republica Polonă susține în special că reglementările atacate încalcă principiul proporționalității. În ceea ce privește adoptarea unor criterii necorespunzătoare de stabilire a limitării posibilității de desfășurare a operațiunilor de cabotaj și cross-trade, operatorilor de transport rutier li s-au stabilit obligații exagerate, care au un efect negativ nu numai asupra situației angajatorilor individuali, precum și asupra pieței serviciilor de transport, ci și asupra mediului și funcționării infrastructurii de transport.

Efectele negative ale adoptării reglementărilor atacate vor fi resimțite în special de angajatorii din statele situate la distanță de centrul Uniunii Europene. În același timp, reglementarea adoptată nu are o motivare obiectivă din perspectiva situației conducătorilor auto. Aceasta nu reflectă nici caracterul specific al serviciilor reglementate.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1071/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme comune privind condițiile care trebuie îndeplinite pentru exercitarea ocupației de operator de transport rutier și de abrogare a Directivei 96/26/CE a Consiliului (JO 2009, L 300, p. 51).

(²) Regulamentul (CE) nr. 1072/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind normele comune pentru accesul la piața transportului rutier internațional de mărfuri (JO 2009, L 300, p. 72).

Acțiune introdusă la 26 octombrie 2020 – Republica Polonă/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-555/20)

(2021/C 19/42)

Limba de procedură: polona

Părțile

Reclamantă: Republica Polonă (reprezentant: M. Majczyna, agent)

Pârâte: Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

- Anularea articolului 1 alineatele (3), (4), (6) și (7), precum și a articolului 9 alineatul (1) din Directiva (UE) 2020/1057 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 iulie 2020 de stabilire a unor norme specifice cu privire la Directiva 96/71/CE și la Directiva 2014/67/UE privind detașarea conducătorilor auto în sectorul transportului rutier și de modificare a Directivei 2006/22/CE în ceea ce privește cerințele de control și a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 ⁽¹⁾;
- obligarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Cu titlu subsidiar, în cazul în care Curtea constată că reglementările atacate din Directiva 2020/1057 nu pot fi separate de restul acestei directive fără modificarea esenței acesteia, Republica Polonă solicită anularea acestei directive în întregime.

Motivele și principalele argumente

Republica Polonă solicită anularea articolului 1 alineatele (3), (4), (6) și (7), precum și a articolului 9 alineatul (1) din Directiva (UE) 2020/1057 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 iulie 2020 de stabilire a unor norme specifice cu privire la Directiva 96/71/CE și la Directiva 2014/67/UE privind detașarea conducătorilor auto în sectorul transportului rutier și de modificare a Directivei 2006/22/CE în ceea ce privește cerințele de control și a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (JO 2020, L0249, p. 49), precum și obligarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Cu titlu subsidiar, în cazul în care Curtea constată că reglementările atacate din Directiva (UE) 2020/1057 nu pot fi separate de restul acestei directive fără modificarea esenței acesteia, Republica Polonă solicită anularea Directivei (UE) 2020/1057 în întregime.

Republica Polonă invocă faptul că reglementările articolului 1 alineatele (3), (4), (6) și (7) din Directiva (UE) 2020/1057:

- 1) încalcă principiul proporționalității [articolul 5 alineatul (4) TFUE], prin stabilirea unor criterii neadecvate de aplicare a prevederilor Directivei 96/71/CE și a Directivei 2014/67/UE în cazul operatorilor de transport;
- 2) încalcă articolul 91 alineatul (2) TFUE, prin adoptarea acestor măsuri fără luarea în considerare a efectului acestora asupra calității vieții și a nivelului de ocupare a forței de muncă în anumite regiuni, precum și a funcționării infrastructurii de transport;
- 3) încalcă articolul 94 TFUE prin adoptarea acestor măsuri fără luarea în considerare a situației economice a operatorilor;
- 4) încalcă articolul 11 TFUE și articolul 37 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene prin nerespectarea cerințelor privind protecția mediului.

În ceea ce privește reglementările articolului 9 alineatul (1) din Directiva (UE) 2020/1057, Republica Polonă invocă faptul că acestea încalcă principiul proporționalității [articolul 5 alineatul (4) TFUE], principiul securității juridice și articolul 94 TFUE prin stabilirea unui termen prea scurt de transpunere a acestei directive.

Republica Polonă susține în special că reglementările atacate încalcă principiul proporționalității. În ceea ce privește adoptarea unor criterii necorespunzătoare de stabilire a conducătorilor auto în cazul cărora sunt aplicabile reglementările Directivelor 96/71/CE și 2014/67/UE, stabilirea unor obligații exagerate în sarcina operatorilor de transport rutier, care au un efect negativ nu numai asupra situației angajatorilor individuali, precum și asupra pieței serviciilor de transport, ci și asupra mediului. Efectele negative ale adoptării reglementării atacate vor fi resimțite în special de angajatorii din statele situate la distanță de centrul Uniunii Europene. În același timp, reglementarea adoptată nu are o motivare obiectivă din perspectiva situației conducătorilor auto. Aceasta nu reflectă nici caracterul specific al serviciilor reglementate.

(¹) JO 2020, L 249, p. 49.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Administrativā rajona tiesa (Letonia) la 28 octombrie 2020 – SIA „Rodl & Partner”/Valsts ieņēmumu dienests

(Cauza C-562/20)

(2021/C 19/43)

Limba de procedură: letona

Instanța de trimitere

Administrativā rajona tiesa

Părțile din procedura principală

Reclamantă: SIA „Rodl & Partner”

Pârât: Valsts ieņēmumu dienests

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 18 alineatele (1) și (3) din Directiva 2015/849 (¹) coroborat cu punctul 3 litera (b) din anexa III la aceasta trebuie interpretat în sensul că aceste dispoziții i) impun în mod automat ca prestatorul de servicii externe de audit financiar să ia măsuri de precauție sporită privind clientela ca urmare a faptului că clientul este o organizație neguvernamentală, iar persoana autorizată și angajată de client este un resortisant al unei țări terțe cu grad înalt de risc de corupție, în speță Federația Rusă, deținător al unui permis de ședere în Letonia și ii) impune în mod automat ca respectivul client să fie calificat ca având un grad de risc mai ridicat?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea anterioară, trebuie să se considere că interpretarea dată articolului 18 alineatele (1) și (3) din Directiva 2015/849 este proporțională și, prin urmare, în conformitate cu articolul 5 alineatul (4) primul paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană?
- 3) Articolul 18 din Directiva 2015/849 coroborat cu punctul 3 litera (b) din anexa III la aceasta trebuie interpretat în sensul că instituie o obligație automată de a lua măsuri de precauție sporită privind clientela în toate cazurile în care un partener comercial al clientului, însă nu și clientul, este legat în vreun fel de o țară terță cu grad înalt de corupție, în speță Federația Rusă?
- 4) Articolul 13 alineatul (1) literele (c) și (d) din Directiva 2015/849 trebuie interpretat în sensul că acestea din urmă prevăd că entitatea obligată, atunci când adoptă măsuri de precauție sporită privind clientela, trebuie să obțină de la client o copie a contractului încheiat între acesta și un terț și, prin urmare, se consideră că examinarea *in situ* a contractului respectiv este insuficientă?

- 5) Articolul 14 alineatul (5) din Directiva 2015/849 trebuie interpretat în sensul că entitatea care are obligația de a aplica măsuri de precauție sporită față de clienții comerciali existenți, inclusiv atunci când nu au putut fi identificate modificări semnificative în circumstanțele clientului și atunci când nu s-a împlinit termenul acordat de autoritatea competentă a statelor membre pentru a lua noi măsuri de monitorizare, iar această obligație se aplică numai în privința clienților care au fost calificați ca având un grad înalt de risc?
- 6) Articolul 60 alineatele (1) și (2) din Directiva 2015/849 trebuie interpretat în sensul că, atunci când publică informații referitoare la o decizie de impunere a unei măsuri sau sancțiuni administrative pentru încălcarea dispozițiilor naționale de transpunere a acestei directive, împotriva căreia nu a fost introdusă nicio cale de atac, autoritatea competentă are obligația de a asigura conformitatea exactă a informațiilor publicate cu informațiile constatate în decizie?

(¹) Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO 2015, L 141, p. 73).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Supreme Court (Irlanda) la 21 octombrie 2020 – PF,
MF/Minister for Agriculture Food and the Marine, Sea Fisheries Protection Authority**

(Cauza C-564/20)

(2021/C 19/44)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Supreme Court

Părțile din procedura principală

Apelanți: PF, MF

Intimați: Minister for Agriculture Food and the Marine, Sea Fisheries Protection Authority

Întrebările preliminare

- 1) Atunci când notifică și certifică Comisiei Europene în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (a) și al articolului 34 din Regulamentul privind controlul (¹), autoritatea unică de control a unui stat membru trebuie să se limiteze la a notifica datele privind capturile dintr-o anumită zonă de pescuit, declarate de pescari în temeiul articolelor 14 și 15 Regulamentul privind controlul, chiar și atunci când are motive întemeiate să considere că datele înregistrate sunt vădit nefiabile, sau are dreptul să utilizeze metode rezonabile, valide din punct de vedere științific, de tratare și certificare a datelor înregistrate pentru a obține cifre mai exacte ce vor fi notificate Comisiei Europene?
- 2) În cazul în care convingerea autorității are la bază motive rezonabile, aceasta poate utiliza în mod legal alte surse de date, precum licențele și autorizațiile de pescuit, datele referitoare la sistemul de control al navelor, declarațiile de debarcare, notele de vânzare și documentele de transport?

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1224/2009 al Consiliului din 20 noiembrie 2009 de stabilire a unui sistem comunitar de control pentru asigurarea respectării normelor politicii comune în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 847/96, (CE) nr. 2371/2002, (CE) nr. 811/2004, (CE) nr. 768/2005, (CE) nr. 2115/2005, (CE) nr. 2166/2005, (CE) nr. 388/2006, (CE) nr. 509/2007, (CE) nr. 676/2007, (CE) nr. 1098/2007, (CE) nr. 1300/2008, (CE) nr. 1342/2008 și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 2847/93, (CE) nr. 1627/94 și (CE) nr. 1966/2006 (JO 2009, L 343, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Köln (Germania) la 29 octombrie 2020 – DS/Deutsche Lufthansa AG

(Cauza C-565/20)

(2021/C 19/45)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Köln

Părțile din procedura principală

Reclamant: DS

Pârâtă: Deutsche Lufthansa AG

Întrebarea preliminară

O grevă a propriilor angajați ai operatorului de transport aerian generată de un apel sindical constituie o împrejurare excepțională în sensul articolului 5 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO 2004, L 46, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 12, p. 218).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Općinski građanski sud u Zagrebu (Croatia) la 29 octombrie 2020 – A. H./Zagrebačka banka d.d.

(Cauza C-567/20)

(2021/C 19/46)

Limba de procedură: croata

Instanța de trimitere

Općinski građanski sud u Zagrebu

Părțile din procedura principală

Reclamant: A. H.

Pârâtă: Zagrebačka banka d.d.

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii ⁽¹⁾, astfel cum a fost interpretat în jurisprudența Curții, în special în cauza C-118/17 Dunai, trebuie interpretat în sensul că intervenția legiuitorului în raporturile dintre consumator, care are calitatea de împrumutat, și bancă, nu poate priva consumatorii de dreptul de a contesta în justiție condițiile contractului inițial sau ale actului adițional la contract încheiat în temeiul legii, în scopul concretizării dreptului la restituirea tuturor beneficiilor pe care banca le-a obținut în mod necuvenit, în detrimentul consumatorilor, ca urmare a aplicării unor clauze contractuale abuzive, în situația în care, în temeiul intervenției legiuitorului, consumatorii au aderat de bunăvoie la modificarea relației contractuale inițiale în baza unei obligații legale impuse băncilor de a oferi consumatorilor această posibilitate și nu în mod direct în baza unei legi de intervenție, așa cum s-a întâmplat în cauza Dunai?

- 2) Dacă răspunsul la prima întrebare este unul afirmativ, atunci instanța națională sesizată cu soluționarea unui litigiu între două entități – împrumutatul și banca, care nu poate da dispozițiilor legii naționale *Zakon o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju* [Legea de modificare și de completare a legii privind creditul de consum] – urmând interpretarea dată de Vrhovni sud [Curtea Supremă] – o interpretare conformă cu cerințele Directivei 93/13, este autorizată și/sau obligată ca, în temeiul acestei directive și a articolelor 38 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, să înlăture aplicarea legii naționale în conformitate cu interpretarea dată acesteia de Vrhovni sud [Curtea Supremă]?

(¹) JO 1993, L 95, p. 29, Ediție specială poloneză 15/vol. 2, p. 88, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273.

TRIBUNALUL

Hotărârea Tribunalului din 18 noiembrie 2020 – Aquind/ACER

(Cauza T-735/18) ⁽¹⁾

[„Energie – Articolul 17 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 – Decizie a ACER prin care se respinge o cerere de derogare referitoare la noi interconexiuni electrice – Cale de atac introdusă la Comisia de apel a ACER – Intensitatea controlului”]

(2021/C 19/47)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Aquind Ltd (Wallsend, Regatul Unit) (reprezentanți: S. Goldberg, C. Davis, solicitors și E. White, avocat)

Pârâtă: Agenția Uniunii Europene pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (reprezentanți: P. Martinet, E. Tremmel, C. Gence-Creux și A. Hofstadter, agenți)

Obiectul

Cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea, pe de o parte, a Deciziei A-001-2018 a Comisiei de apel a ACER din 17 octombrie 2018, prin care a fost confirmată Decizia nr. 05/2018 a ACER din 19 iunie 2018 prin care se respinge o cerere de derogare referitoare la o interconexiune electrică între rețelele de transport de energie electrică britanică și franceză, și, pe de altă parte, a deciziei menționate a ACER

Dispozitivul

- 1) Anulează Decizia A-001-2018 a Comisiei de apel a Agenției Uniunii Europene pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (ACER) din 17 octombrie 2018.
- 2) Respinge în rest acțiunea.
- 3) ACER suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Aquind Ltd.

⁽¹⁾ JO C 103, 18.3.2019.

Hotărârea Tribunalului din 18 noiembrie 2020 – Topcart/EUIPO – Carl International (TC CARL)

(Cauza T-377/19) ⁽¹⁾

[„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de opoziție – Cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene verbale TC CARL – Marca națională figurativă anterioară CARL TOUCH – Motiv relativ de refuz – Risc de confuzie – Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001]”]

(2021/C 19/48)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Topcart GmbH (Wiesbaden, Germania) (reprezentant: M. Hoffmann, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (reprezentant: B. Müller, avocată)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenientă la Tribunal: Carl International (Limonest, Franța) (reprezentant: B. Müller, avocată)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a EUIPO din 2 aprilie 2019 (cauza R 1826/2018-2) privind o procedură de opoziție între Carl International și Topcart.

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea.
- 2) Obligă Topcart GmbH la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 270, 12.8.2019.

Hotărârea Tribunalului din 18 noiembrie 2020 – Topcart/EUIPO – Carl International (TC CARL)

(Cauza T-378/19) (¹)

[„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de opoziție – Cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene verbale TC CARL – Marca națională figurativă anterioară CARL TOUCH – Motiv relativ de refuz – Risc de confuzie – Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001]”]

(2021/C 19/49)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Topcart GmbH (Wiesbaden, Germania) (reprezentant: M. Hoffmann, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (reprezentant: D. Walicka, agent)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenientă la Tribunal: Carl International (Limonest, Franța) (reprezentant: B. Müller, avocat)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a EUIPO din 2 aprilie 2019 (cauza R 1617/2018-2) privind o procedură de opoziție între Carl International și Topcart

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea.
- 2) Obligă Topcart GmbH la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 270, 12.8.2019.

Hotărârea Tribunalului din 18 noiembrie 2020 – LG Electronics/EUIPO – Staszewski (K7)**(Cauza T-21/20) ⁽¹⁾****[„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de opoziție – Cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene verbale K7 – Marca Uniunii Europene verbală anterioară k7 – Motiv relativ de refuz – Risc de confuzie – Similitudinea produselor – Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001”]**

(2021/C 19/50)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: LG Electronics, Inc. (Seul, Coreea de Sud) (reprezentant: R. Schiffer, avocată)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (reprezentanți: A. Folliard-Monguiral și V. Ruzek, agenți)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenientă la Tribunal: Miłosz Staszewski (Wrocław, Polonia) (reprezentant: E. Gryc-Zerych, avocată)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei întâi de recurs a EUIPO din 31 octombrie 2019 (cauza R 401/2019-1) privind o procedură de opoziție între domnul Staszewski și LG Electronics

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea.
- 2) Obligă LG Electronics la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 68, 2.3.2020.

Ordonanța Tribunalului din 13 noiembrie 2020 – UG/Comisia**(Cauza T-571/17) ⁽¹⁾****[„Funcție publică – Agenți contractuali – Contract pe perioadă nedeterminată – Articolul 47 litera (c) punctul (i) din RAA – Reziliere cu acordarea unui preaviz – Acord privind cuantumul despăgubirii pentru prejudiciu – Ne pronunțare asupra fondului”]**

(2021/C 19/51)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: UG (reprezentanți: M. Richard și P. Junqueira de Oliveira, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezentanți: L. Radu Bouyon și B. Mongin, agenți)

Obiectul

Cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE prin care se solicită, pe de o parte, anularea deciziei din 17 octombrie 2016 prin care Oficiul „Infrastructuri și logistică din Luxemburg” (OIL) al Comisiei a reziliat contractul de angajare al reclamantei în temeiul articolului 47 litera (c) punctul (i) din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene cu efect de la 20 august 2017, și, pe de altă parte, repararea prejudiciului material pretins suferit de reclamantă din cauza acestei decizii, precum și a prejudiciului moral pe care l-ar fi suferit din cauza tratamentului degradant care i-a fost aplicat ca urmare a activității sale sindicale și a faptului că și-a luat concediu parental.

Dispozitivul

- 1) Nu mai este necesară pronunțarea asupra compensației pecuniare asociate deciziei din 17 octombrie 2016 prin care Oficiul „Infrastructuri și logistică din Luxemburg” (OIL) al Comisiei a reziliat contractul de angajare al UG.
- 2) Comisia va suporta, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, jumătate din cheltuielile suportate de UG. UG va suporta jumătate din propriile cheltuieli de judecată.

(¹) JO C 357, 23.10.2017.

Ordonanța Tribunalului din 30 octombrie 2020 – Gáspár/Comisia

(Cauza T-827/19) (¹)

(„Acțiune în anulare – Funcție publică – Transferul drepturilor de pensie naționale – Reclamație introdusă după expirarea termenului de trei luni prevăzut la articolul 90 alineatul (2) din statut – Inexistența unei erori scuzabile – Inadmisibilitate vădită”)

(2021/C 19/52)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Norbert Gáspár (Mensdorf, Luxemburg) (reprezentant: R. Wardyn, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezențanți: B. Mongin și M. Brauhoff, agenți)

Obiectul

Cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE prin care se solicită anularea Deciziei Oficiului „Administrarea și plata drepturilor individuale” (PMO) a Comisiei din 23 mai 2018 de confirmare a transferului în sistemul de pensii al instituțiilor Uniunii Europene a drepturilor la pensie dobândite de reclamant anterior intrării sale în serviciul Uniunii

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea ca vădit inadmisibilă.
- 2) Obligă pe domnul Norbert Gáspár la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 61, 24.2.2020.

Ordonanța Tribunalului din 19 noiembrie 2020 – Buxadé Villalba și alții/Parlamentul

(Cauza T-32/20) (¹)

(„Acțiune în anulare – Drept instituțional – Membru al Parlamentului – Luare la cunoștință de către Parlament de alegerea ca deputați europeni a doi aleși spanioli – Calitate procesuală activă a altor trei deputați europeni – Lipsa afectării directe – Cerere prin care se urmărește obținerea unei hotărâri declarative – Acțiune în parte vădit inadmisibilă și în parte introdusă în fața unei instanțe vădit necompetente să se pronunțe cu privire la aceasta”)

(2021/C 19/53)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamanți: Jorge Buxadé Villalba (Madrid, Spania) María Esperanza Araceli Aguilar Pinar (Madrid), Hermann Tertsch Del Valle-Lersundi (Madrid) (reprezentant: M. Castro Fuertes, avocat)

Pârât: Parlamentul European (reprezentanți: N. Görlitz și C. Burgos, agenți)

Obiectul

Cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE și având ca obiect anularea luării la cunoștință de către Parlament a alegerii ca deputați europeni a domnilor Carles Puigdemont i Casamajó și Antoni Comín i Oliveres, anunțată de președintele Parlamentului în ședința plenară din 13 ianuarie 2020

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea ca fiind în parte vădit inadmisibilă și în parte introdusă în fața unei instanțe vădit necompetente să se pronunțe cu privire la aceasta.
- 2) Nu mai este necesară pronunțarea cu privire la cererile de intervenție formulate de Regatul Spaniei și de domnii Carles Puigdemont i Casamajó și Antoni Comín i Oliveres.
- 3) Domnul Jorge Buxadé Villalba, domnul Hermann Tertsch Del Valle-Lersundi și doamna María Esperanza Araceli Aguilar Pinar sunt obligați să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și cheltuielile de judecată efectuate de Parlamentul European.
- 4) Regatul Spaniei, domnul Puigdemont i Casamajó și domnul Comín i Oliveres suportă cheltuielile de judecată aferente cererilor de intervenție respective.

(¹) JO C 77, 9.3.2020.

Ordonanța Tribunalului din 29 octombrie 2020 – Isopix/Parlamentul

(Cauza T-163/20) (¹)

(„Acțiune în anulare și în despăgubire – Contracte de achiziții publice de servicii – Procedură de cerere de ofertă – Prestare de servicii fotografice – Respingerea ofertei unui ofertant și atribuirea contractului unui alt ofertant – Anularea procedurii de atribuire a unui contract – Dispariția parțială a obiectului litigiului – Nepronunțare asupra fondului – Somație – Acțiune formulată în parte în fața unei instanțe vădit necompetente să o soluționeze”)

(2021/C 19/54)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Isopix SA (Ixelles, Belgia) (reprezentanți: P. Van den Bulck și J. Fahner, avocați)

Pârât: Parlamentul European (reprezentanți: K. Wójcik și E. Taneva, agenți)

Obiectul

Pe de o parte, cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE, având ca obiect anularea deciziei Parlamentului din 24 martie 2020 de respingere a ofertei depuse de reclamantă în cadrul cererii de ofertă COMM/DG/AWD/2019/854, intitulată „Prestări de servicii de fotografie – Redarea fotografică a actualității și a activităților instituționale ale Parlamentului European”, și de informare a acesteia cu privire la atribuirea contractului unui alt ofertant, și a scrisorii Parlamentului din 17 aprilie 2020 prin care reclamanta este informată cu privire la respingerea ofertei sale pentru contractul de achiziții publice COMM/DG/AWD/2019/854 pentru motivul că nu îndeplinea criteriile de selecție privind capacitatea financiară și economică și, pe de altă parte, cerere întemeiată, cu titlu principal, pe articolul 266 TFUE, având ca obiect obligarea Parlamentului să efectueze o reexaminare a ofertelor și, cu titlu subsidiar, pe articolul 268 TFUE, având ca obiect repararea prejudiciului pretins suferit de reclamantă

Dispozitivul

- 1) Nu mai este necesară pronunțarea asupra fondului în ceea ce privește anularea deciziei Parlamentului European din 24 martie 2020 de respingere a ofertei depuse de Isopix SA în cadrul cererii de ofertă COMM/DG/AWD/2019/854, intitulată „Prestări de servicii de fotografie – Redarea fotografică a actualității și a activităților instituționale ale Parlamentului European”, și de informare a acestora cu privire la atribuirea contractului unui alt ofertant, și a scrisorii Parlamentului din 17 aprilie 2020 prin care aceasta este informată că oferta sa pentru contractul de achiziții publice COMM/DG/AWD/2019/854 a fost respinsă pentru motivul că nu îndeplinea criteriile de selecție privind capacitatea financiară și economică.
- 2) Respinge în rest acțiunea ca fiind formulată în fața unei instanțe vădit incompetente să o soluționeze.
- 3) Obligă Parlamentul la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor aferente procedurilor de măsuri provizorii.

(¹) JO C 191, 8.6.2020.

Ordonanța Tribunalului din 17 noiembrie 2020 – González Calvet/SRB

(Cauza T-257/20) (¹)

[„Acțiune în anulare – Politică economică și monetară – Mecanism unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții (MUR) – Decizie prin care se refuză acordarea unei compensații financiare acționarilor și creditorilor interesați – Încălcarea cerințelor de formă – Articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură – Inadmisibilitate vădită”]

(2021/C 19/55)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamanți: Ramón González Calvet (Barcelona, Spania) și Joan González Calvet (reprezentant: P. Molina Bosch, avocat)

Pârât: Comitetul unic de rezoluție (reprezențanți: S. Branca, J. King, L. Forestier și E. Muratori, agenți, asistați de H.-G. Kamann, F. Louis, V. Del Pozo Espinosa De Los Monteros și L. Hesse, avocați)

Obiectul

Cerere formulată în temeiul articolului 263 TFUE și prin care se urmărește anularea Deciziei SRB/EES/2020/52 a SRB din 17 martie 2020 de stabilire a necesității de a acorda o compensație acționarilor și creditorilor în legătură cu care au fost luate măsurile de rezoluție privind Banco Popular Español S.A.

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea ca vădit inadmisibilă.
- 2) Constată că nu mai este necesar să se pronunțe asupra cererii de intervenție a Regatului Spaniei.
- 3) Domnii Ramón González Calvet și Joan González Calvet suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comitetul unic de rezoluție (SRB), cu excepția celor aferente cererii de intervenție a Regatului Spaniei.

- 4) Domnii González Calvet, SRB și Regatul Spaniei suportă fiecare propriile cheltuieli de judecată aferente cererii de intervenție a Regatului Spaniei.

(¹) JO C 209, 22.6.2020.

Ordonanța Tribunalului din 5 noiembrie 2020 – Moloko Beverage/EUIPO – Nexus Liquids (moloko)

(Cauza T-383/20) (¹)

(„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de declarare a nulității – Retragera cererii de declarare a nulității – Nepronunțare asupra fondului”)

(2021/C 19/56)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Moloko Beverage GmbH (Göppingen, Germania) (reprezentant: D. Wieland, avocată)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) (reprezentant: D. Walicka, agent)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenientă în fața Tribunalului: Nexus Liquids GmbH (Bad Salzflen, Germania) (reprezentant: F. Schembecker, avocat)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva deciziei Camerei a cincea de recurs a EUIPO din 18 martie 2020 (cauza R 1485/2019-5) privind o procedură de declarare a nulității între Nexus Liquids și Moloko Beverage

Dispozitivul

- 1) Nu mai este necesară pronunțarea asupra fondului.
- 2) Moloko Beverage GmbH și Nexus Liquids GmbH suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și, fiecare, jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO).

(¹) JO C 262, 10.8.2020.

Ordonanța președintelui Tribunalului din 29 octombrie 2020 – Facebook Ireland/Comisia

(Cauza T-451/20 R)

[„Măsuri provizorii – Concurență – Cerere de informații – Articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 – Cerere de măsuri provizorii – Urgență – Fumus boni juris – Evaluarea comparativă a intereselor”]

(2021/C 19/57)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Facebook Ireland Ltd (Dublin, Irlanda) (reprezentanți: D. Jowell, QC, D. Bailey, barrister, J. Aitken, D. Das, S. Malhi, R. Haria, M. Quayle, solicitors, și T. Oeyen, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezentanți: G. Conte, C. Urraca Caviedes și C. Sjödin, agenți)

Obiectul

Cerere întemeiată pe articolele 278 și 279 TFUE prin care se solicită suspendarea parțială a executării deciziei C(2020) 3011 final a Comisiei din 4 mai 2020 referitoare la o procedură de aplicare a articolului 18 alineatul (3) și a articolului 24 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului (cazul AT.40628 – Practici ale Facebook în materia datelor)

Dispozitivul

- 1) Se suspendă executarea articolului 1 din decizia C(2020) 3011 final a Comisiei Europene din 4 mai 2020 referitoare la o procedură de aplicare a articolului 18 alineatul (3) și a articolului 24 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului (cazul AT.40628 – Practici ale Facebook în materia datelor) în măsura în care obligația care este formulată în acesta privește documente care nu au legătură cu activitățile comerciale desfășurate de Facebook Ireland Ltd și care conțin date cu caracter personal sensibile, precum și în condițiile în care procedura vizată la punctul 2 nu este instituită.
- 2) Facebook Ireland va identifica documentele care conțin datele vizate la punctul 1 și le va transmite Comisiei pe un suport electronic separat. Aceste documente vor fi apoi plasate într-o cameră de date virtuală care va accesibilă fi doar unui număr cât se poate de restrâns de membri ai echipei însărcinate cu ancheta, în prezența (virtuală sau fizică) a unui număr echivalent de avocați ai Facebook Ireland. Membrii echipei însărcinate cu ancheta vor examina și selecționa documentele în cauză, dând totodată avocaților Facebook Ireland posibilitatea de a le comenta înainte de a depune la dosar documentele considerate pertinente. În caz de dezacord cu privire la calificarea unui document, avocații Facebook Ireland vor avea dreptul să explice motivele aflate la baza dezacordului lor. În cazul unui dezacord persistent, Facebook Ireland va putea solicita un arbitraj directorului însărcinat cu informarea, comunicarea și mass-media în cadrul Direcției Generale „Concurență” a Comisiei.
- 3) Respinge în rest cererea de măsuri provizorii.
- 4) Revocă Ordonanța din 24 iulie 2020, Facebook Ireland/Comisia (T-451/20 R).
- 5) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

Ordonanța președintelui Tribunalului din 29 octombrie 2020 – Facebook Ireland/Comisia

(Cauza T-452/20 R)

[„Măsuri provizorii – Concurență – Cerere de informații – Articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 – Cerere de măsuri provizorii – Urgență – Fumus boni juris – Evaluarea comparativă a intereselor]

(2021/C 19/58)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Facebook Ireland Ltd (Dublin, Irlanda) (reprezentanți: D. Jowell, QC, D. Bailey, barrister, J. Aitken, D. Das, S. Malhi, R. Haria, M. Quayle, solicitors, și T. Oeyen, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezentanți: G. Conte, C. Urraca Caviedes și C. Sjödin, agenți)

Obiectul

Cerere întemeiată pe articolele 278 și 279 TFUE prin care se solicită suspendarea parțială a executării deciziei C(2020) 3013 final a Comisiei din 4 mai 2020 referitoare la o procedură de aplicare a articolului 18 alineatul (3) și a articolului 24 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului (cazul AT.40684 –Facebook Marketplace)

Dispozitivul

- 1) Se suspendă executarea articolului 1 din decizia C(2020) 3013 final a Comisiei Europene din 4 mai 2020 referitoare la o procedură de aplicare a articolului 18 alineatul (3) și a articolului 24 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului (cazul AT.40684 – Facebook Marketplace) în măsura în care obligația care este formulată în acesta privește documente care nu au legătură cu activitățile comerciale desfășurate de Facebook Ireland Ltd și care conțin date cu caracter personal sensibile, precum și în condițiile în care procedura vizată la punctul 2 nu este instituită.
- 2) Facebook Ireland va identifica documentele care conțin datele vizate la punctul 1 și le va transmite Comisiei pe un suport electronic separat. Aceste documente vor fi apoi plasate într-o cameră de date virtuală care va fi accesibilă doar unui număr cât se poate de restrâns de membri ai echipei însărcinate cu ancheta, în prezența (virtuală sau fizică) a unui număr echivalent de avocați ai Facebook Ireland. Membrii echipei însărcinate cu ancheta vor examina și selecționa documentele în cauză, dând totodată avocaților Facebook Ireland posibilitatea de a le comenta înainte de a depune la dosar documentele considerate pertinente. În caz de dezacord cu privire la calificarea unui document, avocații Facebook Ireland vor avea dreptul să explice motivele aflate la baza dezacordului lor. În cazul unui dezacord persistent, Facebook Ireland va putea solicita un arbitraj directorului însărcinat cu informarea, comunicarea și mass-media în cadrul Direcției Generale „Concurență” a Comisiei.
- 3) Respinge în rest cererea de măsuri provizorii.
- 4) Revocă Ordonanța din 24 iulie 2020, Facebook Ireland/Comisia (T-452/20 R).
- 5) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

Acțiune introdusă la 30 septembrie 2020 – LA International Cooperation/Comisia

(Cauza T-609/20)

(2021/C 19/59)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: LA International Cooperation Srl (Milano, Italia) (reprezentanți: B. O'Connor, Solicitor și M. Hommé, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei pârâtei adresată direct reclamantei și datată 20 iulie 2020 (denumită în continuare „decizia atacată”), prin care reclamanta a fost exclusă de la participarea la procedura de achiziții guvernată de bugetul Uniunii și de al 11-lea Fond european de dezvoltare sau de la selectarea pentru implementarea fondurilor Uniunii în temeiul Regulamentului (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽¹⁾, și pentru implementarea fondurilor din cadrul Fondului european de dezvoltare guvernat de Regulamentul (UE) 2018/1877 ⁽²⁾ și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă șaisprezece motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului bunei administrări, a interdicției abuzului de drept, a obligației de solitudine și a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 883/2013 ⁽³⁾
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că OLAF nu i-a răspuns reclamantei cu încălcarea dreptului la apărare, a obligației de solitudine și a procedurii.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolelor 7 și 9 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 și a dreptului la bună administrare, a obligației de solitudine și a procedurii corespunzătoare.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 9 alineatul (4) din regulamentul de bază al OLAF.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că OLAF a acționat cu încălcarea articolului 7 alineatul (8) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 și a principiului bunei administrări.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 și a dreptului la o bună administrare.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că comitetul sistemului de detectare timpurie și de excludere a acționat cu încălcarea articolelor 41, 47, 48 și 54 din Carta drepturilor fundamentale atunci când a realizat o primă calificare în drept a faptelor stabilite de OLAF.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Raportul final al OLAF redactat nu a permis comitetului sistemului de detectare timpurie și de excludere să efectueze o analiză independentă sau o aprecieze corespunzătoare a importanței susținerilor reclamantei cu încălcarea principiului bunei administrări și a articolelor 135-143 din Regulamentul financiar.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că nici lobby-ul, nici comisioanele de succes nu sunt prin ele însele ilegale și că prin presupunerea acestui lucru a avut loc o încălcare a principiului bunei administrări.
10. Al zecelea motiv, întemeiat pe faptul că esența constatărilor cuprinse în decizia atacată în privința reclamantei sunt eronate în măsura în care comitetul sistemului de detectare timpurie și de excludere și autoritatea contractantă (DG-NEAR) au acționat cu încălcarea drepturilor fundamentale ale reclamantei și în special a principiului bunei administrări, a obligației de solitudine, iar decizia atacată nu este corespunzător motivată.
11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 13 alineatul (2) din Normele de procedură ale comitetului sistemului de detectare timpurie și de excludere.
12. Al doisprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că comitetul sistemului de detectare timpurie și de excludere trebuie să fi avut și alte informații în afara raportului final al OLAF redactat cu încălcarea articolului 13 alineatul (2) din Normele de procedură ale comitetului sistemului de detectare timpurie și de excludere.
13. Al treisprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că întinderea textului raportului final al OLAF redactat era de așa natură încât încălca principiul bunei administrări, obligația de solitudine și procedura corespunzătoare.
14. Al paisprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că sancțiunea a fost stabilită la un nivel care a fost influențat de diferitele încălcări ale Regulamentului (UE, Euratom) nr. 883/2013, ale Regulamentului financiar și ale principiilor fundamentale ale dreptului.
15. Al cincisprezecelea motiv, prin care se susține că Raportul final redactat nu evidențiază faptul că curriculum vitae al unui expert a fost falsificat sau modificat și prin urmare decizia atacată în această privință este neîntemeiată și încălca principiul bunei administrări, obligația de solitudine și dreptul la apărare.

16. Al șaisprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că Raportul analizei operaționale al OLAF nu corespundea scopului urmărit cu încălcarea principiului bunei administrări și a dreptului la apărare.

- (¹) Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iulie 2018 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii, de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1296/2013, (UE) nr. 1301/2013, (UE) nr. 1303/2013, (UE) nr. 1304/2013, (UE) nr. 1309/2013, (UE) nr. 1316/2013, (UE) nr. 223/2014, (UE) nr. 283/2014 și a Deciziei nr. 541/2014/UE și de abrogare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 (JO 2018, L 193, p.1)
- (²) Regulamentul (UE) 2018/1877 al Consiliului din 26 noiembrie 2018 privind regulamentul financiar aplicabil celui de al 11-lea Fond european de dezvoltare și de abrogare a Regulamentului (UE) 2015/323 (JO 2018, L 307, p.1)
- (³) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO 2013, L 248, p.1)

Acțiune introdusă la 15 octombrie 2020 – OG/AEA

(Cauza T-632/20)

(2021/C 19/60)

Limba de procedură: engleza.

Părțile

Reclamant: OG (reprezentanți: S. Pappas și N. Kyriazopoulou, avocați)

Pârâtă: Agenția Europeană de Apărare (AEA)

Concluziile

Reclamantul solicită Tribunalului:

- anularea deciziei Agenției Europene de Apărare din 13 decembrie 2019, prin care reclamantul nu fusese inclus pe lista de rezervă de candidați eligibili;
- anularea deciziei directorului executiv al AEA prin care a fost respinsă reclamația formulată de reclamant împotriva deciziei AEA din 13 decembrie 2019, în măsura în care conține o motivare suplimentară și
- obligarea la plata către reclamant a sumei de 3 000 EUR (trei mii de euro), pentru repararea prejudiciului nepatrimonial suferit;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a cheltuielilor de judecată efectuate de reclamant în prezenta procedură.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantul invocă trei motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea normei fundamentale de procedură reprezentate de obligația de motivare.
 2. Al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor egalității de tratament, transparenței, obiectivității și bunei administrări.
 3. Al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea anunțului pentru ocuparea unui post vacant, motivare nelegală sau insuficientă și eroare vădită de apreciere care afectează evaluarea calificărilor reclamantului în raport cu postul care urmează să fie ocupat.
-

Acțiune introdusă la 20 octombrie 2020 – Leonine Distribution/Comisia**(Cauza T-641/20)**

(2021/C 19/61)

*Limba de procedură: engleza***Părțile***Reclamantă:* Leonine Distribution GmbH (München, Germania) (reprezentant: J. Kreile, avocat)*Pârâtă:* Comisia Europeană**Concluziile**

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei de punere în aplicare C(2020) 5515 final a Comisiei din 10 august 2020 privind controlul legalității unui act al Agenției Executive pentru Educație, Audiovizual și Cultură în temeiul Regulamentului (CE) nr. 58/2003 al Consiliului (¹);
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă opt motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare în interpretarea modului de redactare a documentelor referitoare la procedura de achiziție.
 - Această formulare nu ar permite să se concluzioneze că cetățenia „acționarilor finali”, iar nu numai a acționarilor direcți este determinantă pentru a califica reclamanta drept societate europeană.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe respingerea eronată de către Comisie a KKR European Fund IV LP în calitate de proprietar european final al LEONINE Distribution.
 - Reclamanta susține că EACEA ar prezuma deja că KKR European Fund IV LP trebuie considerat „proprietarul final” al reclamantei.
3. Al treilea motiv întemeiat pe faptul că Comisia și-a fundamentat în mod eronat decizia pe o pretinsă lipsă de informații cu privire la structura acționariatului KKR European Fund IV LP.
 - Pentru evaluarea eligibilității reclamantei nu ar fi importantă structura detaliată a diferiților investitori din fond, ci doar o participație majoritară, asigurată de acționarii europeni.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia nu a ținut seama în mod suficient de situația de fapt din speță și de obiectivele Regulamentului (UE) nr. 1295/2013 (Regulamentul privind „Europa creativă”) (²).
 - Comisia și-ar întemeia decizia pe afirmația nedovedită că finanțarea solicitată va fi transferată către țări terțe;
 - Comisia nu ar fi examinat în decizia sa obiectivele normelor privind finanțarea.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că decizia Comisiei este în contradicție cu obiectivele orientărilor privind finanțarea aplicabile.
 - Respingerea eligibilității reclamantei pentru finanțare ar fi incompatibilă cu obiectivele Regulamentului privind „Europa creativă”.

6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că decizia Comisiei este în contradicție cu noțiunea de „operă europeană” care figurează în Regulamentul privind „Europa creativă”.
- Noțiunea de „operă europeană”, definită de Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾, ar fi înțeleasă în sens larg și nu ar fi compatibilă cu interpretarea restrictivă a Comisiei în ceea ce privește eligibilitatea pentru finanțare.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia Comisiei încalcă principiul proporționalității.
- Acordarea unei finanțări MEDIA, sub rezerva utilizării acesteia în conformitate cu normele privind finanțarea, ar fi fost un mijloc la fel de eficient, dar mai puțin restrictiv.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că, în mod nelegal, Comisia nu a luat în considerare precizările ulterioare prezentate de reclamantă în scrisoarea sa din 15 iulie 2020.
- Comisia ar fi trebuit să ia în considerare observațiile reclamantei, întrucât acestea nu ar fi fost prezentate tardiv și, prin urmare, nu ar fi fost excluse.

- ⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 58/2003 al Consiliului din 19 decembrie 2002 de stabilire a statutului agențiilor executive cărora urmează să li se încredințeze anumite sarcini în gestionarea programelor comunitare (JO 2003, L 11, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 8, p. 256).
- ⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 1295/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind instituirea programului „Europa creativă” (2014-2020) și de abrogare a Deciziilor nr. 1718/2006/CE, nr. 1855/2006/CE și nr. 1041/2009/CE (JO 2013, L 347, p. 221).
- ⁽³⁾ Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 martie 2010 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale) (JO 2010, L 95, p. 1).

Acțiune introdusă la 23 octombrie 2020 – NU/EUIPO

(Cauza T-650/20)

(2021/C 19/62)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamant: NU (reprezențanți: S. Pappas și N. Kyriazopoulou, avocați)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală

Concluziile

Reclamantul solicită Tribunalului:

- anularea deciziei din 1 aprilie 2020 a autorității abilitate să încheie contractele de muncă ale Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) de a nu prelunge contractul reclamantului;
- obligarea pârâtului la plata unei despăgubiri în cuantum de 20 000 de euro (douăzeci de mii de euro) pentru prejudiciul moral suferit de reclamant ca urmare a deciziei de a nu i se prelunge contractul;
- obligarea pârâtului la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de reclamant în cadrul prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantul invocă cinci motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe întemeiat pe necompetență.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea unei norme fundamentale de procedură, în măsura în care nu s-a ținut seama de raportul de evaluare pentru anul 2019 în cadrul dialogului prealabil adoptării deciziei atacate.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de diligență în măsura în care administrația nu a ținut seama nici de problemele de sănătate ale reclamantului, nici de raportul de evaluare pentru anul 2019 și nici de ansamblul criteriilor juridice care permit evaluarea performanțelor reclamantului.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe o motivare nelegală și/sau pe o eroare vădită de apreciere.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe neregularitatea procedurii precontencioase, care nu a condus la o reexaminare corespunzătoare a deciziei din 15 iulie 2020 de către autoritatea împuternicită să facă numiri.

Acțiune introdusă la 27 octombrie 2020 – Silex/Comisia Europeană și EASME

(Cauza T-654/20)

(2021/C 19/63)

Limba de procedură: maghiara

Părțile

Reclamantă: Silex Ipari Automatizálási Zrt. (Budapesta, Ungaria) (reprezentant: Á. Baratta, avocată)

Pârâte: Comisia Europeană și Agenția Executivă pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii (EASME)

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- Anularea notei de debit emise de EASME la 18 august 2020, nr. 3242009492 (denumită în continuare „nota de debit”) în măsura în care dispune plata a 55 454,44 de euro;
- anularea scrisorii Ref. Ares(2020)4309529 – 18/08/2020 trimisă de EASME și care însoțește nota de debit (denumită în continuare „scrisoarea”) în măsura în care dispune rambursarea a 48 238,75 de euro prin eliberarea contribuției la Fondul de garantare;
- anularea scrisorii trimise odată cu nota de debit, în măsura în care decontul financiar final pe care îl conține consideră costurile cu personalul directe, în cuantum de 210 423,11 de euro, ca fiind neeligibile;
- anularea scrisorii trimise odată cu nota de debit, în măsura în care decontul financiar final pe care îl conține consideră costurile indirecte, în cuantum de 52 605,78 de euro, ca fiind neeligibile;
- obligarea EASME și a Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă cinci motive.

1. Primul motiv întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

EASME și-a încălcat obligația de motivare întrucât nu și-a justificat din punct de vedere legal pretențiile conținute în nota de debit și în scrisoarea care o însoțește.

2. Al doilea motiv întemeiat pe încălcarea principiului bunei administrări

EASME a încălcat principiul bunei administrări întrucât:

- nu a răspuns pe fond la rapoartele tehnice și la propunerile reclamantei și nici nu a răspuns la cererile de modificare a contractului reclamantei;

- nu a asigurat faptul că un coordonator de proiect este disponibil într-un stadiu critic al proiectului;
- a încălcat articolul 40 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1290/2013 ⁽¹⁾ referitor la implicarea experților independenți, precum și la cerințele privind conflictele de interese ale experților independenți prevăzute la alineatul (3) al aceluiași articol.

3. Al treilea motiv întemeiat pe o eroare vădită de apreciere

EASME a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că a reținut, în lista de referințe furnizată odată cu nota de debit, că proiectul nu îndeplinea în principiu obiectivele tehnice și comerciale globale, întrucât pentru a ajunge la această concluzie, pârâta nu a ținut seama de situația de fapt și de înscrișuri.

4. Al patrulea motiv întemeiat pe încălcarea cerinței proporționalității

EASME a încălcat cerința proporționalității prin faptul că a declarat neeligibil un quantum total de 263 028,89 de euro din quantumul de 804 020,75 de euro al cheltuielilor declarate de reclamantă.

5. Al cincilea motiv întemeiat pe încălcarea cerințelor bunești gestiuni financiare, în special a cerințelor privind economia, eficacitatea și eficiența.

EASME nu a ținut seama de considerațiile reclamantei cu privire la evoluția nevoilor pieței și la necesitatea modificării proiectului în consecință.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1290/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 de stabilire a normelor de participare și diseminare pentru „Programul-cadru pentru cercetare și inovare (2014-2020) – „Orizont 2020” și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1906/2006 (JO 2013, L 347, p. 81).

Acțiune introdusă la 30 octombrie 2020 – NV/eu-LISA

(Cauza T-661/20)

(2021/C 19/64)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamant: NV (reprezențanți: S. Rodrigues și A. Champetier, avocați)

Pârâtă: Agenția Uniunii Europene pentru Gestionarea Operațională a Sistemelor Informatice la Scară Largă în Spațiul de Libertate, Securitate și Justiție

Concluziile

Reclamantul solicită Tribunalului:

- anularea deciziei din 3 februarie 2020 în măsura în care impune o mustrare reclamantului;
- dacă este necesar, anularea deciziei din 3 august 2020 de respingere a contestației reclamantului din 9 aprilie 2020;
- obligarea la repararea financiară a prejudiciului moral care poate fi evaluat, *ex aequo și bono*, la suma de 5 000 de euro;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantul invocă patru motive.

1. Primul motiv întemeiat pe nelegalitatea deciziei consiliului de administrație (2015 014) privind anchetele administrative din 28 ianuarie 2015.
2. Al doilea motiv întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare și a articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și încălcarea dreptului de a fi ascultat și a obligației de confidențialitate.
3. Al treilea motiv întemeiat pe încălcarea articolelor 12, 12a, 17 și 19 din Statutul funcționarilor și a principiului bunei administrări, precum și pe erori vădite de apreciere.
4. Al patrulea motiv întemeiat pe încălcarea articolului 10 din anexa IX la Statutul funcționarilor în materie de procedură disciplinară și pe încălcarea obligației de solitudine.

Acțiune introdusă la 9 noiembrie 2020 – Sam McKnight/EUIPO – Carolina Herrera (COOL GIRL)**(Cauza T-670/20)**

(2021/C 19/65)

*Limba de procedură: engleza.***Părțile**

Reclamantă: Sam McKnight Ltd (Londra, Regatul Unit) (reprezentanți: V. von Bomhard și J. Fuhrmann, avocați)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Carolina Herrera Ltd (New York, New York, Statele Unite)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Solicitantul mărcii în litigiu: reclamanta în fața Tribunalului

Marca în litigiu: cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene verbale COOL GIRL – cererea de înregistrare nr. 16 681 975

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de opoziție

Decizia atacată: Decizia Camerei a patra de recurs a EUIPO din 25 august 2020 în cauza R 689/2019-4

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată și, în cazul în care Carolina Herrera formulează cerere de intervenție, obligarea intervenientului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul invocat

- încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (EU) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.
-

Acțiune introdusă la 11 noiembrie 2020 – Celler Lagravera/EUIPO – Cyclic Beer Farm, SL (Cíclic)**(Cauza T-673/20)**

(2021/C 19/66)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: spaniola***Părțile***Reclamantă:* Celler Lagravera, SLU (Madrid, Spania) (reprezentant: J.L. Rivas Zurdo, abogado)*Pârât:* Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)*Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs:* Cyclic Beer Farm, SL (Barcelona, Spania)**Datele privind procedura în fața EUIPO***Solicitantul mărcii în litigiu:* reclamanta*Marca în litigiu:* marca figurativă a Uniunii Europene „Cíclic” – cererea de înregistrare nr. 17 948 980*Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO:* procedură de opoziție*Decizia atacată:* Decizia Camerei a cincea de recurs a EUIPO din 18 august 2020 în cauza R 465/2020-5**Concluziile**

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate în măsura în care, prin respingerea căii de atac formulate de Celler Lagravera SLU, se confirmă decizia diviziei de opoziție nr. B 3 071 125, de admitere a opoziției îndreptate împotriva tuturor produselor desemnate de marca Uniunii Europene „Cíclic” (figurativă) desemnând „vinuri” din clasa 33; și
- obligarea părții sau a părților adverse la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul invocat

încălcarea articolului 8 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2020 – Leonardo/Frontex**(Cauza T-675/20)**

(2021/C 19/67)

*Limba de procedură: italiana***Părțile***Reclamantă:* Leonardo SpA (Roma, Italia) (reprezentanți: M. Esposito, F. Caccioppoli și G. Calamo, avocați)*Pârâtă:* Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă [Frontex]**Concluziile**

Reclamanta solicită Tribunalului, după ce va examina documentele la care se referă cererea de acces și după ce va dispune prezentarea sau depunerea acestora, anularea deciziei atacate și, în consecință, obligarea Frontex să îi prezinte, fără alte întârzieri, documentele la care se referă cererea de acces și obligarea Frontex la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prezenta acțiune privește respingerea cererii de acces la documentele referitoare la procedura de cerere de ofertă FRONTEX/OP/888/2019/JL/CG, care face obiectul cauzei T-849/19, pendinte la Tribunalul Uniunii Europene (inclusiv la decizia de atribuire a contractului, la procesele-verbale ale procedurii de cerere de ofertă, la documentele prezentate de concurența câștigătoare și la toate celelalte documente depuse la dosarul procedurii).

În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă încălcarea articolului 4 alineatul (1) litera (b), alineatul (2) prima liniuță și alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 03, p. 76), a Directivei 2014/23/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind atribuirea contractelor de concesiune (JO 2014, L 94, p. 1) și a Directivei 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE (JO 2014, L 94, p. 65), în special, a articolelor 28 și 21 și, respectiv a articolului 161 din Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iulie 2018 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii, de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1296/2013, (UE) nr. 1301/2013, (UE) nr. 1303/2013, (UE) nr. 1304/2013, (UE) nr. 1309/2013, (UE) nr. 1316/2013, (UE) nr. 223/2014, (UE) nr. 283/2014 și a Deciziei nr. 541/2014/UE și de abrogare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012, a Deciziei Consiliului de administrație [al Frontex] nr. 19 din 23 iulie 2019 și a articolului 89 din Regulamentul delegat (UE) 2019/715 al Comisiei din 18 decembrie 2018 privind regulamentul financiar cadru pentru organele instituite în temeiul TFUE și al Tratatului Euratom și menționate la articolul 70 din Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului (JO 2019, L 122, p. 1).

Cu titlu subsidiar, reclamanta reproșează Frontex că nu i-a dat nici măcar acces parțial la documente.

Acțiune introdusă la 13 noiembrie 2020 – Dr. August Wolff/EUIPO – Combe International (Vagisan)

(Cauza T-679/20)

(2021/C 19/68)

Limba de procedură: engleza.

Părțile

Reclamantă: Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel (Bielefeld, Germania) (reprezentant: A. Thünken, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Combe International Ltd (New York, New York, Statele Unite)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul mărcii în litigiu: reclamanta în fața Tribunalului

Marca în litigiu: înregistrarea internațională care desemnează Uniunea Europeană a mărcii verbale Vagisan – înregistrarea internațională care desemnează Uniunea Europeană nr. 10 985 168

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de declarare a nulității

Decizia atacată: Decizia Camerei a patra de recurs a EUIPO din 3 septembrie 2020 în cauza R 2459/2019-4

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- anularea deciziei diviziei de anulare a EUIPO nr. 000018101 C din 11 septembrie 2019;
- obligarea EUIPO și, dacă este cazul, a intervenientului la plata cheltuielilor de judecată aferente acțiunii și procedurii în fața EUIPO.

Motivul invocat

- încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (EU) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Acțiune introdusă la 11 noiembrie 2020 – Novelis/Comisia**(Cauza T-680/20)**

(2021/C 19/69)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamantă: Novelis Inc. (Mississauga, Ontario, Canada) (reprezentanți: S. Völcker, T. Caspary și R. Benditz, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea, în tot sau în parte, a Deciziei Comisiei din 31 august 2020 în cazul M.9076 – *Novelis/Aleris* privind respingerea cererii formulate de Novelis având ca obiect obținerea unei prelungiri cu o lună a perioadei de închidere în conformitate cu clauza 49 din angajamentele asumate în dosarul *Novelis/Aleris*;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă patru motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată a fost adoptată de directorul general adjunct al Direcției Generale Concurență, iar nu de colegiul comisarilor, cu încălcarea principiului colegialității.
 2. Al doilea motiv întemeiat pe încălcarea dreptului reclamantei de a fi ascultată.
 3. Al treilea motiv, întemeiat pe lipsa unei motivări adecvate pentru ca reclamanta să își poată exercita în mod efectiv dreptul la apărare.
 4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată ar fi afectată de mai multe erori vădite de apreciere și ar ignora faptul că reclamanta avea motive întemeiate pentru a solicita o prelungire a termenului. În plus, reclamanta susține că decizia atacată încalcă principiul proporționalității, având în vedere efectele juridice ale acesteia și faptul că erau disponibile o serie de alte mijloace mai puțin constrângătoare.
-

Acțiune introdusă la 13 noiembrie 2020 – OC/SEAE**(Cauza T-681/20)**

(2021/C 19/70)

*Limba de procedură: franceza***Părțile***Reclamantă:* OC (reprezentanți: L. Levi și A. Champetier, avocați)*Pârât:* Serviciul European de Acțiune Externă**Concluziile**

Reclamanta solicită Tribunalului:

- declararea prezentei acțiuni ca fiind admisibilă și întemeiată;
în consecință,
- anularea Deciziei din 27 ianuarie 2020 în măsura în care respinge cererea de despăgubire a reclamantei din 27 septembrie 2019;
- după caz, anularea deciziei din 4 august 2020 în măsura în care respinge reclamația formulată de reclamantă din 17 aprilie 2020;
- obligarea pârâtului la repararea prejudiciului moral și financiar al reclamantei, acestea din urmă fiind evaluate *ex aequo et bono* la 20 000 de euro și, respectiv, la 580 889 de euro;
- obligarea pârâtului la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă trei motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 22a din Statutul funcționarilor Uniunii Europene, pe încălcarea articolului 3.3 din Carta misiunilor și responsabilităților administratorilor contului de avans din cadrul SEAE, pe încălcarea articolului 3 din Codul standardelor profesionale pentru personalul responsabil cu verificarea financiară a SEAE și pe încălcarea articolului 2 din Decizia PROC HR(2011)008 a Înalțului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de solitudine. Reclamanta apreciază printre altele în această privință că transferul său a fost decis fără a se respecta principiul echivalenței posturilor și că, ținând seama de împrejurările speței, transferul său nu era justificat de interesul serviciului.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat și a obligației de motivare, precum și pe încălcarea protecției datelor personale și a dreptului la respectarea vieții private.

Acțiune introdusă la 16 noiembrie 2020 – Legero Schuhfabrik/EUIPO – Rieker Schuh (Schuhwaren)**(Cauza T-682/20)**

(2021/C 19/71)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: germana***Părțile***Reclamantă:* Legero Schuhfabrik GmbH (Feldkirchen bei Graz, Austria) (reprezentant: M. Gail, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Rieker Schuh AG (Thayngen, Elveția)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul desenului sau modelului industrial în litigiu: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs

Desenul sau modelul industrial în litigiu: desenul sau modelul industrial comunitar nr. 1 451 421-0185

Decizia atacată: Decizia Camerei a treia de recurs a EUIPO din 10 septembrie 2020 din cauza R 1650/2019-3

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele invocate

- încălcarea articolului 5 și a articolului 25 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului;
- încălcarea articolului 6 și a articolului 25 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului;
- încălcarea articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului;
- încălcarea articolului 62 a doua teză din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului;
- încălcarea articolului 62 prima teză din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului.

Acțiune introdusă la 16 noiembrie 2020 – Legero Schuhfabrik/EUIPO – Rieker Schuh (Schuhwaren)

(Cauza T-683/20)

(2021/C 19/72)

Limba în care a fost formulată acțiunea: germana

Părțile

Reclamantă: Legero Schuhfabrik GmbH (Feldkirchen bei Graz, Austria) (reprezentant: M. Gail, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Rieker Schuh AG (Thayngen, Elveția)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul desenului sau modelului industrial în litigiu: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs

Desenul sau modelul industrial în litigiu: desenul sau modelul industrial comunitar nr. 1 457 113-0405

Decizia atacată: Decizia Camerei a treia de recurs a EUIPO din 10 septembrie 2020 în cauza R 1648/2019-3

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele invocate

- încălcarea articolului 5 și a articolului 25 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului;
- încălcarea articolului 6 și a articolului 25 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului;
- încălcarea articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului;
- încălcarea articolului 62 a doua teză din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului;
- încălcarea articolului 62 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului.

Ațiune introdusă la 16 noiembrie 2020 – Legero Schuhfabrik/EUIPO – Rieker Schuh (Schuhwaren)

(Cauza T-684/20)

(2021/C 19/73)

Limba în care a fost formulată acțiunea: germana

Părțile

Reclamantă: Legero Schuhfabrik GmbH (Feldkirchen bei Graz, Austria) (reprezentant: M. Gail, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Rieker Schuh AG (Thayngen, Elveția)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul desenului sau modelului industrial în litigiu: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs

Desenul sau modelul industrial în litigiu: desenul sau modelul industrial comunitar nr. 1 457 113-0075

Decizia atacată: Decizia Camerei a treia de recurs a EUIPO din 10 septembrie 2020 în cauza R 1649/2019-3

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele invocate

- încălcarea articolului 5 și a articolului 25 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului;
- încălcarea articolului 6 și a articolului 25 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului;
- încălcarea articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului;
- încălcarea articolului 62 a doua teză din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului;
- încălcarea articolului 62 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului.

Acțiune introdusă la 16 noiembrie 2020 – Jinan Meide Casting și alții/Comisia**(Cauza T-687/20)**

(2021/C 19/74)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamante: Jinan Meide Casting Co. Ltd (Jinan, China) și alte 10 reclamante (reprezențanți: R. Antonini, E. Monard și B. Maniatis, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- anularea Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2020/1210 al Comisiei din 19 august 2020 de reinstituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de accesorii turnate filetate pentru tuburi și țevi, din fontă maleabilă și din fontă cu grafit sferoidal, originare din Republica Populară Chineză și fabricate de Jinan Meide Castings Co., Ltd, în urma hotărârii Tribunalului în cauza T-650/17 ⁽¹⁾ și
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă șapte motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene ⁽²⁾ (denumit în continuare „regulamentul de bază”) și a principiului general al neretroactivității. Reclamantele susțin că, în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) din regulamentul de bază, din moment ce regulamentul atacat a intrat în vigoare la 22 august 2020, taxele pot fi aplicate numai în cazul produselor care au fost puse în liberă circulație începând de la 22 august 2020. Prin urmare, dispozițiile din regulamentul atacat care prevăd instituirea și perceperea taxelor de la 15 mai 2013 ar încălca articolul 10 alineatul (1) din regulamentul de bază și principiul general al neretroactivității.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului general al neretroactivității actelor Uniunii și a principiului general al securității juridice.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că, prin adoptarea regulamentului atacat, Comisia a încălcat articolul 266 TFUE, întrucât nu a luat măsurile necesare pentru a se conforma Hotărârii Tribunalului în cauza T-650/17. În special, prin reinstituirea taxelor de la 15 mai 2013, regulamentul atacat ar fi ignorat anularea în întregime, prin această hotărâre, a Regulamentului (UE) 2017/1146 ⁽³⁾ în ceea ce privește Jinan Meide Casting Co., Ltd. (denumită în continuare „JMCC”), care a avut ca efect eliminarea retroactivă din ordinea juridică a Uniunii a taxelor impuse JMCC.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că, prin instituirea retroactivă a taxelor, în locul alegerii opțiunii mai puțin oneroase a instituirii taxelor doar pentru viitor, Comisia a depășit ceea ce este necesar pentru executarea Hotărârii Tribunalului în cauza T-650/17, cu încălcarea principiului proporționalității, precum și a articolului 5 alineatele (1) și (4) TUE.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea prin regulamentul atacat a dreptului la o cale de atac efectivă, care este un principiu general al dreptului Uniunii consacrat la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Potrivit reclamantelor, cea mai potrivită cale de atac efectivă împotriva instituirii nelegale a taxelor asupra importurilor lor a fost obținerea unei anulări și, astfel, a rambursării în totalitate a taxelor plătite în mod necuvenit.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că, prin regulamentul atacat, Comisia instituie o taxă pentru o perioadă pentru care o asemenea taxă este prescrisă, în conformitate cu articolul 103 din Codul vamal al Uniunii ⁽⁴⁾, care prevede un termen de prescripție de trei ani de la data importului pentru perceperea acestor taxe.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că înregistrarea importurilor produselor JMCC nu a constituit un temei pentru instituirea retroactivă a taxelor de către Comisie în speță. Potrivit reclamantelor, Comisia nu avea nici competența de a impune înregistrarea, iar importurile produselor JMCC au fost efectuate pe baza înregistrării cu încălcarea articolului 14 alineatul (5) din regulamentul de bază.

⁽¹⁾ JO 2020, L 274, p. 20.

⁽²⁾ JO 2009, L 343, p. 51.

⁽³⁾ Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2017/1146 al Comisiei din 28 iunie 2017 de reinstituire a unei taxe antidumping definitive asupra importurilor de accesorii turnate filetate pentru tuburi și țevi, din fontă maleabilă, originare din Republica Populară Chineză și fabricate de Jinan Meide Castings Co., Ltd (JO 2017, L 166, p. 23).

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1).

Acțiune introdusă la 16 de noiembrie 2020 – Freshly Cosmetics/EUIPO – Misiego Blázquez (IDENTY BEAUTY)

(Cauza T-688/20)

(2021/C 19/75)

Limba în care a fost formulată acțiunea: spaniola

Părțile

Reclamantă: Freshly Cosmetics, SL (Reus, Spania) (reprezentant: P. Roiger Bellostes, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Francisco Misiego Blázquez (Madrid, Spania)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Solicitantul mărcii în litigiu: reclamanta din fața Tribunalului

Marca în litigiu: cererea de înregistrare a mărcii figurative a Uniunii Europene IDENTITY BEAUTY – Cererea de înregistrare nr. 17 913 910

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de opoziție

Decizia atacată: Decizia Camerei a patra de recurs a EUIPO din 11 septembrie 2020 în cauza R 205/2020-4

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate și dispunerea înregistrării mărcii Uniunii Europene nr. 17 913 910 IDENTITY BEAUTY pentru ansamblul produselor sale din clasa 3;
- obligarea titularului mărcii anterioare spaniole la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul invocat

Încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Ațiune introdusă la 18 noiembrie 2020 – Iliad Italia/Comisia

(Cauza T-692/20)

(2021/C 19/76)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Iliad Italia SpA (Milano, Italia) (reprezentanți: D. Fosselard și D. Waelbroeck, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei C(2020) 1573 final a Comisiei din 6 martie 2020 de a nu se opune concentrării notificate în cazul M.9674-Vodafone Italia/TIM/INWIT JV, astfel cum a fost modificată prin angajamente și de a o declara ca fiind compatibilă cu piața internă și cu funcționarea Acordului privind SEE;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă patru motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că angajamentele nu furnizează o definiție sau o cuantificare clară a nivelului minim de competență necesar pentru a îndeplini obligația de a furniza un spațiu liber suficient, care constituie un element central al eficacității angajamentelor.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că angajamentele nu impun în mod explicit și clar dreptul unui nou intrat de a obține, de la începutul punerii în aplicare a acestora, servicii de găzduire care acoperă banda 700 MHz, aspect esențial pentru funcționarea eficientă a unei rețele mobile concurente.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că angajamentele nu interzic în mod expres și clar părților să aleagă situri inadecvate pentru a-și îndeplini obligația de a furniza acces noilor intrați și pe faptul că acestea nu oferă nicio protecție împotriva părților care au dat dovadă de părtinire la selectarea siturilor care furnizează accesul.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că angajamentele prevăd o procedură insuficientă și neclară pentru acordarea accesului la siturile relevante, ceea ce are drept consecință faptul că noii intrați nu pot utiliza în mod eficient siturile propuse în temeiul angajamentelor.

Acțiune introdusă la 5 noiembrie 2020 – Hansol Paper/Comisia

(Cauza T-693/20)

(2021/C 19/77)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Hansol Paper Co. Ltd (Seul, Coreea de Sud) (reprezentanți: B. Servais și V. Crochet, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- Anularea Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2020/1524 al Comisiei din 19 octombrie 2020 de instituire a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii instituite asupra importurilor de anumite tipuri de hârtie termică cu greutate mare originară din Republica Coreea, în ceea ce o privește pe reclamantă;
- obligarea Comisiei sau a oricărui intervenient a cărui cerere de intervenție ar putea fi admisă în susținerea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate în procedură.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă un motiv, potrivit căruia metodologia Comisiei de stabilire a marjelor de subcotare a prețurilor de vânzare și a prețurilor indicative ale reclamantei încalcă articolul 3 alineatele (1), (2), (3) și (6) și articolul 9 alineatul (4) din Regulamentul de bază.

Ordonanța Tribunalului din 28 octombrie 2020 – Grange Backup Power/Comisia

(Cauza T-110/18) ⁽¹⁾

(2021/C 19/78)

Limba de procedură: engleza

Președintele Camerei întâi a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 166, 14.5.2018.

Ordonanța Tribunalului din 23 octombrie 2020 – ZZ/BCE**(Cauza T-741/18) ⁽¹⁾**

(2021/C 19/79)

Limba de procedură: engleza

Președintele Camerei a patra a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 103, 18.3.2019.

Ordonanța Tribunalului din 27 octombrie 2020 – CH și CN/Parlamentul**(Cauza T-222/20) ⁽¹⁾**

(2021/C 19/80)

Limba de procedură: franceza

Președintele Camerei a opta a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 201, 15.6.2020.

Ordonanța Tribunalului din 27 octombrie 2020 – CH și CN/Parlamentul**(Cauza T-490/20) ⁽¹⁾**

(2021/C 19/81)

Limba de procedură: franceza

Președintele Camerei a opta a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 329, 5.10.2020.

ISSN 1977-1029 (ediție electronică)
ISSN 1830-3668 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații
al Uniunii Europene
L-2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO